

Hintikka-Suku Ry

**SUKUSEURAN
TIEDOTUSLEHTI
1 / 2024**

Kannen kuva: **Sinikka Hytönen**

Savutuvan viimeinen emäntä Anna-Liisa Hokkanen vieraili kesällä 2021 museolla kertomassa elämästä savutuvassa, missä uuni oli savutuvan sydän.

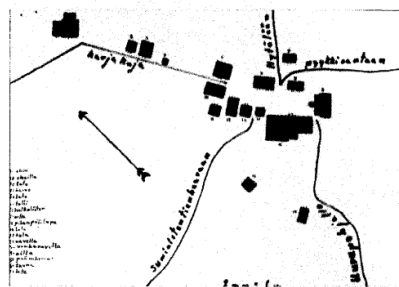

Professori Erkki Ala-Könnin valokuvaama Tuomiston savupirtti. Kva otettu 30.03.1958.

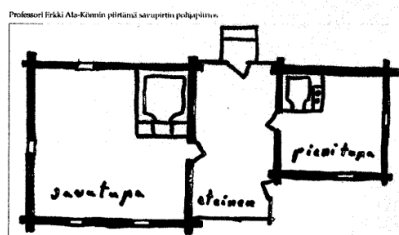
Kuvia Tuomiston pihapiiristä

Kuvat ovat kopioitu Hintikka-suku ry:n tiedotuslehdessä 13/2 1996.

Lehdessä ovat professori Erkki Ala-Könnin ottama valokuva 30.3.1958 sekä Ala-Könnin karttapiirros 17:sta rakennuksesta ja pohjapiirros savupirtistä.

Professori Erkki Ala-Könnin karttapiirros Tuomiston 17:sta rakennuksesta

Professori Erkki Ala-Könnin piirtämä savutuvan pohjapiirros

Kuva noin vuonna 1909 valmistuneesta Vanginpään päärakennuksesta

KONNEVEDEN MUSEON SAVUTUPAMUISTELUA

Kirjoittaja: **Eino Hintikka**

Hintikka-suku ry täyttää 40 vuotta vuonna 2025 jolloin on tarkoitus pitää juhlakokous Konnevedellä. Juhlavuotta silmällä pitäen ajattelin tutustua Konneveden kotiseutumuseon tarjontaan jo nyt, koska siellä sijaitsee sukumme historiaan vahvasti liittyvä savutupa, jossa nykyään järjestetään myös paljon kulttuuritilaisuuksia.

Sukuhaarani tietojen mukaan savutupa on rakennettu 1700-luvulla Vanginpään talon pihapiiriin ja myöhemmin 1900-luvun alkupuolella siirretty Tuomistolle tilalle.

Tuomiston vanha emäntä Hilda Hokkanen (o.s. Hintikka) on kertonut vuosikymmeniä sitten silloiselle Vanginpään isännälle ja sedälteni Ilmari Hintikalle, että hän on pikkutyttöinä asunut savutuvassa Vanginpään talon pihapiirissä ennen tuvan siirtoa hänen perimälleen Tuomiston tilalle.

On todennäköistä, että savutuvan ovat pystyttäneet Vanginpään sukuhaaran perustajat

Matti Hintikka (s.12.12.1727) ja Kaarina Savolainen (s.1733) vuosien 1750-1788 välisenä aikana, jolla välillä Matoniemen tilasta irrotettiin Vanginpään tila. Matti Hintikan perhe saattoi muuttaa Vanginpäähän huomattavasti ennen 1788 tehtyä isojakoa eli maanjakotomitusta, jolloin talojen peltoalueita järjestettiin uudestaan Ruotsin hallinnon määräyksestä.

Lähes kaksi vuosisataa myöhemminkin muutettiin asumaan ennen maanmittausta.

Minäkin muutin kaksivuotiaana perheeni kanssa Vanginpästä lapsuudenkotiini Peltomäkeen vuonna 1948, mutta maanmittaus suoritettiin vasta vuonna 1954.

Savutupa siirrettiin vuonna 1958 Tuomiston tilalta Konneveden kotiseutumuseon alueelle. Pihapiirissä oli tuohon aikaan runsaasti vanhoja rakennuksia.

Hintikka-suku ry:n tiedotuslehdessä 12/1 1996 kerrotaan Tuomiston Hintikoista ja savutuvasta. Artikkelin perustuu veljeni Heikin keräämiin tietoihin ja haastatteluihin.

Itse vierailin savutuvassa Tuomistolla isäni ja naapurin isännän Onni Rossin kanssa kevättäl-vellä 1958 ennen kuin tupa siirrettiin muse-olle. Isäni, vanha emäntä Hilda ja Onni Rossi muistelivat menneitä. Olisi pitänyt kirjata tai tallettaa asioita jälkipolville, etteivät ne olisi häipyneet historian hämärään. Siihen aikaan 12 vuoden ikäisenä olin kiinnostunut enem-män savutuvan mustasta sisustasta, balsa-mista ikkunalla, isosta uunista ja lähitulevai-suuden kahvitarjoiluista.

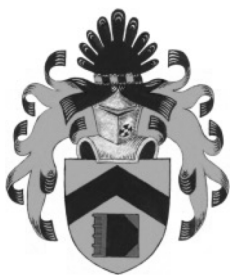
Tuomiston perheen vaiheita on esitetty Hin-tikka-Suku ry:n tiedotuslehdissä 12/1 ja 13/2 1996

Hintikan Sukukirjan I:n osan mukaan (s. 115) Vanginpään Juho Samulinpoika Hintikka (s. 26.1.1830, k. 4.1.1869) 7.6.1849 vihityn puoli-sonsa Karoliina os. Puttonen (s. 10.4.1826, k. 2.4.1896) ovat Tuomiston savupirtin haaraa.

Puuhamiehinä 1958 tapahtuneeseen savupir-tin museosiirtoon olivat Tuomiston isäntä Timo Hokkanen, Hyötymäen talon poika Veikko Hänninen ja Tampereen yliopiston kansanperinteen professori Erkki Alakönni. Tuomiston pihapiiriin kuului 17 eri raken-nusta.

Karoliinan vanhemmat olivat Kärkkäiskylän Majolammin talollinen Erik Puttonen ja Anna Rossi. Tuomisto oli Majolahden torppa. Tuo-mistolla ennen Vanginpäähän Hintikoiden tu-loa olivat asuneet Onkilahden Häkkiset. Majo-lampi oli siirtynyt 1800-luvun lopulla Vanginpään isännän Wilhelm (Ville) Hintikan (s. 27.6.1836) haltuun.

Hilda Eliaksentytär Hintikka (s. 1.2.1895) puo-liso Aapo Hokkanen muuttivat Aapon kotipitä-jästä Keuruulta Tuomistolle Hildan perittyä Tuomiston isältään Ville Hintikalta. Hilda oli isänsä veljesten ainut jälkeläinen, isän sis-koilla oli jälkeläisiä. Hilda ja Aapo Hokkasella oli kolme lasta. Vanhin poika Jaakko kaatui rin-tamalla alikersanttina Horomovitsassa 20.1.1943 20- vuotiaana. Tuomiston tilaa isän-nöi Timo Hokkanen (s. 15.2.1929) ja puoli-sonsa Anna-Liisa os. Hytönen (s. 1.1.1936-). Ti-molle ja Anna-Liisalle syntyi kuusi lasta Konne-vedellä. Lapsista vanhin Hannu Hokkanen (s. 8.2.1958-) kastettiin vielä Tuomiston savupir-tissä talvella 1958.

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI: nro 50 – 1 / 2024

Puheenjohtaja ja päätoimittaja

Harri Pirkkalainen
Puh. 0505118122
harri.pirkkalainen@gmail.com

Toimitussihteeri ja taitto:

Maria Pirkkalainen-Barber

Tätä lehteä tekemässä olivat:

Anna-Maija Hintikka
Eino Hintikka
Matti Hintikka
Harri Pirkkalainen

Toimituksen kiitokset:

Sinikka Hytönen
Reijo Rantanen

LEHDEN SISÄLTÖ

Savutupamuistelua	2
Lehden toimitus	5
Päätoimittajan tervehdys	6
Kolarin sukuhaaran nimihistoriaa ..	9
Matoniemen Elias August Samulin- poika Hintikka ja vaimonsa Sofian elä- mänvaiheista Joroisissa.....	12
Viralliset nimet ja paikallisnimet Kon- neveden seutuvilla	18
Matti Hintikan kolumni: Hintikat julki- suudessa, osa 1 (1800-luku)	21
Vuoden 2023 sukkokous Helsingissä Hotelli Arthurissa	24
Sukuneuvosto esittäytyy	26
Infoa sukuuunnitelmista ja kokoontu- mista.....	28
Sukukokous 2025.....	29
Jäseninfo	30
Hintikat Konneveden historiassa	32
Kuvagalleria	36

Paino ja postitus:

LaserMedia Oy, Pamilonkatu 1, 80100 Jo-
ensuu, www.lasermedia.fi

PÄÄTOIMITTAJAN TERVEHDYS

Hintikan sukututkimukset ja sukuseuran syntyminen

Sukututkimusta on harrastettu kautta aikojen. Merkkihenkilöillä, eritoten hallitsijoilla, on kautta historian ollut tarvetta selvittää sukulaisuussuhteitaan. Jo antiikin Kreikan jumaltarusto mainitaan erääksi sukuverkostoksi. Sukututkimuksen edelläkävijöinä mainitaan William Camden (1551-1623) ja Johan Christoph Gatter (1727-1799). Gatter julkaisi 1788 teoksen *Abriß der Genealogie*. Myöhemmin mormoneilla mainitaan olleen kehittyneet systemit henkilötietojen tallentamisessa. Sittemmin sukututkimusta ovat edistäneet erilaiset rekisterien syntyminen alkaen kirkonkirjoista ja väestörekistereistä.

Suomessa sukututkimuksen varhaisvaihetta edustava kirjallisuus syntyi 1600-luvulla. Suomen sukututkimuksen perusteos on *Genealogia Sursilliana*, jonka tutkimukset aloitti piispa Johannes Terserus 1600-luvulla. Vuonna 1850 A.E Alcenius julkaisi sen laajennettuna. Sittemmin Eero Kojonen työsti tästä

sukuhistoriasta *Sursillien suku* -kirjan (1971). Teoksessa käydään läpi Ruotsin Ångermanlänin kantaperheen jälkipolvet pohjalaisiin säätyläissukuihin.

Hintikoiden ja Sursillien suvun yhteys on ollut esillä ainakin suvun tiedotuslehdessä lisäksi Hintikan (1792-1818) kohdalla. Sukuseuran puheenjohtaja Kalevi Oksanen kirjoitti artikkelin asiasta tiedotuslehdessämme nro 29/2007. Yhteys syntyi lisäksi Sursillien sukuun kuuluneen vaimon Sofia Elisabeth Stenbäckin esiisien välityksellä. Tyttärensä Maria Sofia (1820-1860) oli avioitunut rautalampilaisen tilallisen Pekka Tiihosen kanssa (Leskelän sukuhaara).

Kiinnostus sukuselvityksiin herää

Hintikat olivat tehneet sukututkimustyötä jo ennen kuin sukuseuran perustamista alettiin suunnitella. Sukukirjamme I:n osan esipuheissa mainitaan, että Leskelän sukuhaaraan kuuluva FM Antti Leopold Hintikan nimimerkillä "Saximies" sanomalehti Karjalaisessa vuonna 1959 julkaisema kirjoitus "Hintikkasuvun alkuperä" sai monet innostumaan suvun tutkimisesta. Kirjoituksessaan A L Hintikka kertoo, että professori Jaakko Hintikka on muiden Matoniemen sukuhaaran jäsenten kanssa tutkinut Hintikkasuvun alkuperää ja myös hänen isänsä maatalous- ja metsätieteiden tohtori, Helsingin yliopiston dosentti Toivo Hintikka (s. 8.2.1888, k. 20.6.1952) oli pannut muistiin tietoja Hintikkasuvun alkuperästä.

Kirjoituksen ilmestymisen jälkeen vähän myöhemmin kuopiolaisessa *Savo-lehdessä* ja Jyväskylässä sanomalehti *Keskisuomalaisessa* olivat jyväskyläläinen kirjeenvaihtaja Alli Hintikka ja sisarensa Anni Haapamäki sekä opettaja Helvi Ritvanen jo alkaneet aktiivisesti kerätä tietoja suvusta. Vuorineuvos Pentti

Hintikka (s. 27.1.1913, k. 25.7.2002) antoi 1980-luvun alkupuolella sukutukija Seppo Sampiolle toimeksiannon esitutkimuksen tekemiseksi Hintikka-suvusta.

Sukuseuran perustamiskokous 1980 -luvulla

Sukuseuran perustamista pohtineen ryhmän ensimmäinen kokous pidettiin 14.11.1984 DI Väinö Hintikan (s. 8.4.1906, k. 1.8.1998) ja vaimonsa Kiikan luona Helsingissä. Siellä päätettiin selvittää, missä Hintikoita asuu ja kiinnostaaako suvun jäseniä lähteä perustamaan omaa sukuseuraa. Mukana kokouksessa oli arvovaltainen edustus pääasiassa Pakarilan, Matonien ja Uuralahden sukuhaaroista.

Pakarilan haaraa edustivat Väinö, veljensä Ilmari, Viljo ja sisarensa Elli miehensä eversti Väinö Karangon kanssa sekä nuorimpana Pakarilan silloinen isäntä, Ilmarin poika Pekka Hintikka. Kokouksessa sovittiin sukulaisten tietojen keruusta. Vastuuta oli jaettu eri henkilöille ympäri Suomea.

Pakarilan vanha isäntä Ilmari Hintikka teki suvun tietojen keruutyön Kuopiossa, Rautalammillä ja sen ympäristökunnissa. Helvi Ritvanen (s. 23.7.1915-) Jyväskylästä keräsi tietoja Konnevedeltä ja ympäristökunnista, Anni Haapamäki (s. 24.10.1908, k. 8.8.2000) Jyväskylästä, Vantaalta Jorma Hintikka keräsi tiedot Pohjanmaalta ja Onerva Hintikka Joensuun alueelta. Helsingin seutu oli Väinö Hintikan vastuulla. Vastuuhenkilöiden työ oli suuri varsinkin Keski-Suomessa, jossa Hintikoita esiintyi runsaslukuisimmin. Innostus sukujuurien selvittämiseen oli suurta ja yhteydenottoja tuli vastuuhenkilöille runsaasti.

Työn tuloksia käsiteltiin Pentti ja Lahja Hintikan kotona Helsingin Munkkiniemessä 18.12.1984.

Tuon kokouksen edeltävistä toimista on muisteloita. Ensimmäisissä tapaamisissa oli mukana sukuun syntyneitä. Näistä kokouksista sukuneuvostossa edelleen jatkava Anna-Maija Hintikka sai tietoa mieheltään Heikiltä.

Valmisteluihin liittyi edellisenä päivänä perunoiden kuorintaa ja ynnä muuta kokouspaikan valmistelua: lihasoppa tehtiin talkootyönä, jonka organisaattorina toimi Pekka Hintikan talousopettajakoulutuksen saanut vaimo Leena. Seinille kiinnitettiin sukulakanoita, joita siihen mennessä oli eri puolilla tehty erityisesti jyväskyläisten ”Hintikan tyttöjen” toimesta. Muun muassa Jaakko Hintikka oli keräillyt tietoja Kansallisarkistossa muiden tehtäviensä ohella. Oli haastateltu vanhempien polvien edustajia.

Sukuyhdistyksen perustamista oli kaavailtu Pakarilan Hintikoiden toimesta aiemmin jo 1930-luvulla

Sukuneuvoston jäsenellä Pekka Hintikalla oli tallella vuonna 2023 kirjekuori, joka sisälsi seuran ensimmäiset säännöt, jotka olivat koneellakirjoitettuna valmiit rekisteröitäväksi.

”Me allekirjoittaneet perustamme täten Hintikka-suvun Sukuyhdistys ry:n kotipaikkanaan Rautalammin pitäjä Kuopion läänissä Rautalammillä heinäkuun päivänä 1935”

Säilyneen sääntödokumentin perusteella voitodeta, että asialla olivat jo silloin keskeisesti Pakarilan haaran isännät. Kuopiossa päivätty kirje oli osoitettu Juho Juhonpoika Hintikalle (s. 26.12.1866, k. 15.12.1938). Päällä luki ”Hintikkasuvun yhtiötä tarkoittavia papereita”. Kirjekuori kuului Pohjois-Savon Maataloustuottajain Piiriliitolle (Minnan Canthinkatu 25, Kuopio). Viljon työpaikka oli tuohon aikaan Savon Maanviljelysinsinööripiirissä 1935-38 Kuopiossa. Voisiko kirje olla vaikkapa häneltä? Viljo teki työuransa myöhemmin Helsingin Salaoitusyhdistyksessä 1938- sekä sen pitkäaikaisena toimitusjohtajana 1946-.

Sukumuisteloiden mukaan ensimmäisessä yrityksessä oli ollut mukana myös Elias August Hintikka Joroisilta. Valmistelussa oli kuitenkin tullut esiin joitakin periaatteellisia erimielisyyksiä rautalampilaisten seitsemän

sukuhaaran välillä ja perustamisen loppuun vieminen lykkäytyi.

Hintikan Sukukirjan (I) kuvauksen mukaan Juho Hintikka oli Pakarilan Hintikan seitsemäs isäntä.

”Käytyään Pohjois-Savon kansanopiston hän ryhtyi viljelemään tilaa innolla kunnostaen tilan esimerkilliseksi maatalous- ja kotitalousharjoittelutaloksi. Hän kuului kirkkovaltuustoon, kirkkoneuvostoon, kunnallislautakuntaan ja Säästöpankin isännistöön. Hän toimi Kihlakuntaoikeuden lautamiehenä manttaalilautakunnan puheenjohtajana, vaalilautakunnassa, tielautakunnan puheenjohtajana ja Pakarilan kansakoulun johtokunnan esimiehenä 25 vuotta.

Hänen toimestaan sai paikkakunnalla alkunsa lauluoro, maamiesseura, osuuskassa, osuuskauppa, osuusmeijeri ja tarkastusyhdistys, joiden puheenjohtajana, hallinto- tai johtokunnan jäsenenä hän suoritti pitkäaikaisen ja tuloksellisen tehtävän.

Hän kuului maataloustuottajain paikallisyhdistyksen puheenjohtajana ja edustajana koko maata käsittävissä kokouksissa vuodesta 1924 lähtien. Kuului Kuopion Maanviljelysseuran johtokuntaan vuosina 1924-30.

Kiintymyksestä kotiseutuun ja sukutilaansa ja ansiokkaasta työskentelystä maatalouden hyväksi Kuopion Maanviljelysseura myönsi kesällä 1936 seuran 75-vuotisjuhlassa hänelle Maatalousseurojen Keskusliiton sukutilakunniakirjan ja hopeisen muistorahan. Arvovaltaisena ja ansioituneena kokoomuslaisena hän oli myös vuoden 1929 eduskuntavaalissa puolueen ehdokkaana.”

Hintikan sukuseuran toiminta käynnistyi

Kesti 50 vuotta, kun Juho Hintikan pojat, tytär ja pojanpoika Pekka Väinön toimiessa ”primus motorina” saattoivat Hintikoiden sukuseuran perustamista käytäntöön vuonna 1984 yhteistyössä muiden sukuhaarojen edustajien kanssa.

Hintikan Sukuseura perustettiin Rautalamilla sukuseuran perustavassa kokouksessa 3.8.1985, missä oli paikalla 250 jäsentä. Yhdistysrekisteriin Hintikka-Suku ry merkittiin 13.6.1986. Sukukokouksessa Alli Hintikan (s. 21.1.1913, k. 13.5.2013) kokoama ”sukulakana” Rautalammin Hintikoiden eri haaroista oli keskeisenä tietoperustana jatkotyölle. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi sukuseuraan valittiin Pentti Hintikka. Ensimmäinen tiedotuslehti ilmestyi vuonna 1987. Siinä pääartikkelina oli muun muassa Seppo Sampion esituskimuksen esittely Hintikka-suvusta.

Sukukokouksessa 1992 monet em. perustajajäsenistä saivat ansioistaan nimityksen sukuseuran ensimmäisiksi kunniajäseniksi. Näistä perustajajäsenistä Pekka Hintikka ehti toimia sukuneuvostossa ansiokkaasti eri tehtävissä vuoteen 2023 saakka.

Sittemmin sukuneuvosto puheenjohtaja Eino Hintikan kaudella päätti 7.3.1997 ryhtyä toimenpiteisiin sukukirjan toimittamiseksi. Tietojen kerääjinä siinä vaiheessa ansioituivat erityisesti Juhani Hintikka ja Heikki Hintikka sekä sukuohjelma-asiantuntijana Jaakko Hintikka. Sukukirjojen tekijäkvartetin täydensi Veikko Hintikka, joka kirjoitti vuonna 2002 valmistuneeseen kirjaan muun muassa esipuheen. Sukukirjan laajempi II osa ilmestyi vuonna 2010.

Vuonna 2025 Hintikan Sukuseura ry on ollut toiminnassa 40 vuotta ja on aika juhlistaa tätä sukuseuran virstanpylvästä seuraavassa sääntömääräisessä sukukokouksessa vuonna 2025.

Tiedotuslehti järjestyksessä nro 50 on saatu valmiiksi. Kiitokset kirjoittajille ja lehden syntyn myötävaikuttaneille. Toivotan sukuseuran jäsenille menestystä ja voimia tulevalle vuodelle.

Harri Pirkkalainen
puheenjohtaja

"Kolarinsaaren vanha silta on siirtynyt muistojen joukkoon". Kuva Merja Kakon artikkelista Konneveden Joululehteen 2018.

KOLARIN SUKUHAARAN NIMIHISTORIAA JA SUKUVAIKUTTAJIA

Kirjoittaja: **Harri Pirkkalainen**

Ennen Sydänmaahintikoiden sukuhaaran asettumista Konneveden Särkisalon Kolarinsaareen on paikalla mielenkiintoinen historia. Särkisalon alueella olevan Toikkalan pihapiiristä on löytynyt kivi, jossa on vuosiluku 1446. Kolarinsalmi ja -saari ovat Keitelejärveä. Alueella on muutama saari, joista Kolarinsaari suurimpana on 6km pitkä ja kapeimmillaan 40m leveä. Kolare on ruotsiksi miilunpolttaja. Kolari on myös sukunimi, jolla on oma 14.6.1986 perustettu sukuseura Kolarit ry.

Särkisalon seutu on vanhaa hämäläisten ja savolaisten heimorajan aluetta. Yhtenä nykyisen Konneveden asuttajana mainitaan Konnevesikirjassa Pietari Nikinpoika Kolari, joka asettui Konnevedelle Särkisaloon 1554.

Vuoden 1554 erämaa-asutusluettelon mukaan Pekka Nikonpoika Kolarinen oli asettunut Keiteleen Särkisalo -nimiseen erämaahan. Alueen omistajat olivat Saarioisten Kylmäkosken Martti Eskonpoika ja saman kylän Markku

Olavin poika. Pekka Kolarin asuinpaikka mainittiin olevan myöhemmin Kolarinsaaren län-siosassa.

Ilkka Korhosen Vanhan Rautalammin asutus-tutkielmassa mainitaan Pekka Nikonpoika Kolarin (s. 1534 Saarioisten Kylmäkoskella, k. 1606 Kolarissa). Talollisena Rautalammin Särkisalossa 1554-84. Vuoden 1571 hopeaveroluettelossa Pekka mainitaan Rautalammin talonpojista varakkaimmaksi kahdeksanpäisine karjoi-neen.

Hintikan sukurinjan l:ssä osassa todetaan Häk-kilän sukuhaaran esittelyssä vuonna 1571 Antti Häkkisen olleen seitsemän lehmän kar-joineen heti toisena varakkaimman talonpo-ijan Särkisaloon Pietari Kolarin jälkeen, jolla oli kahdeksan lehmää. Hanhitaipaleen (Vahva-sen) Antti Häkkinen mainitaan myös Rauta-lammin ensimmäisenä uudisasukkaana, joka perusti talonsa vuonna 1548 luonnonkauniille paikalle Konnevesijärven eteläpuolelle Kon-neveteen laskevan Vahvanen-järven rannalle. Häkkillässä oli 1600—1700-luvulla laajoja maa-alueita aatelin omistuksessa omistajina muun muassa everstiluutnantti Zacharias Ugglä ja myöhemmin Tigestedt-suku. Sydänmaahinti-kan Juho Juhonpoika Hintikka asui perheineen Häkkillässä ainakin vuodesta 1751 edustaen täten Häkkillän sukuhaaran 1. polvea.

Varallisuudesta seurasi raskas verotus, joten Pekka Kolarin muutti veropakolaisena Lappiin. Hänen mainitaan olleen talollisena Tornion laakson Pellonkylän Kolarissa 1586-1606.

Pekan mukaan on saanut nimensä nykyinen Kolarin kunta. Kolarin kunnan historian mu-kaan rautalampilainen Pekka Kolarin sauvoi jo-kiveneellään Kolarin saaren rantaan ja merkit-tiin vuonna 1587 verolle ensimmäisenä kolari-laisena. Hän oli monen muiden savolaisten ta-paan paossa Ruotsin ja Venäjän 25 vuotta kes-tänyttä sotaa. Muoniojoen varren kalaisat ve-det ja ravinteikkaat rantaniityt mahdollistivat maanviljelyn aloittamisen. Kolarinsaari on

Muonion joessa myös Neljän tuulen tienä tun-netun Valtatie numero 21 varrella.

Vuonna 1584 Kolarin taloa alkoi isännöidä Heikki Raatikainen, jonka isä oli perustanut ta-lon Kulsialan erämaille Rautalammin Haapa-mäelle. Särkisaloon kolmen vanhimman talon vaiheita 1600-luvulta Kustaa H.J. Viikuna on kuvannut Konneveden Joululehdessä 2001.

Konnevedelläkin vaikutti vielä 1950-60-luvulla Kolarin-nimisiä asukkaita. Tunnetuimpana heistä ehkä Vesannolla syntynyt ja Konneve-dellä jonkin aikaa asunut Helka Kolarin (s. 21.5.1930, k. 29.5.2017 Mikkeli). Hän meni naimisiin konnevetisen Mäkilän Lassi Hynni-sen kanssa. Reetta Hynninen tunnettiin kan-sallisella tasolla myöhemmin levylaulajana, jota Lassi säästi hanurillaan. Helka sanoitti ja Lassi sävelsi muun muassa Esko Rahkosenkin levyttämän Lapsuusajan maisemassa (1977).

Rautalammin pitäjässä oli 1750-luvun Isojaon jälkeen tilaluvut lisääntyneet. Särkisalossakin vahvistettiin kolmen vanhan kantatilan jakau-tuminen kahtia. Kolarista eronnut tilanosa siir-rettiin kauaksi jakokunnan eteläosaan Ruoste-mäkeen ja Toikkalan tilanosa vähän pohjoi-seen Kantatilalta Kytömaahan. Pyhälahdesta erotettiin Halla, Niiden ja Toikkalan välille muodostettiin kolme uudistilaa: Ilomäki, Koi-vusilta ja Hetteentaipale.

Sydänmaahintikasta erkautuivat ensimmäi-sinä Matoniemen ja Pakarilan sukuhaarat, jotka ovat haarautuneet edelleen vuosien saa-tossa.

Pakarilasta Särkisaloon Kolarin saareen heti 1800-luvun alussa asettuneen sukuhaaran hintikkalaiseksi kantaisäksi mainitaan Pakarilan Samuli Simonpoika Hintikan (s. 6.5.1785, k. 24.3.1844) Maria Juhontytär Hä-mäläisen jälkeläiset. Heille syntyi vuosina 1805-1828 kymmenen lasta, joista Hintikoi-den Kolarin sukuhaara on laajentunut.

Kantaisä Samuli Simonpoika oli Pakarilassa syntyneen isänsä Simo Paavon pojan ainut Hintikka-sukua jatkanut jälkeläinen. Hänen isänsä Simo kuoli kun hän oli 5-vuotias. Samuli menehtyi 59-vuotiaana halvaukseen.

Kolarin sukuhaaran toista sukupolvea edusti Juho Samulinpoika Hintikka (s. 5.3.1807, k. 5.2.1881). Puoliso Sofia Matintytär Tarkiainen (s. 28.3.1798, k. 18.6.1857). Kolarin isäntä isänsä jälkeen. Hän myi Kolarin tilan Kaapro Pöyhöselle, hän edelleen Juho Liimataiselle, joka edelleen Puutavarayhtiö Halla Oy:lle. Juho asui vaimonsa kuoltua Kolarissa syytinkiläisenä kuolemaansa asti.

Kolarin saareen johtava puusilta ehti toimia saaren ja mantereen yhdistäjänä lähes sata vuotta. Silta oli rakennettu Hintikan suvun ollessa Kolarin omistajana. Vuonna 1987 vesioikeus antoi luvan uudelle sillalle, kun saaren rannat oli kaavoitettu mökkitonteiksi. Kolarin talo ja lähialueen laajat metsät ehtivät olla vuosikymmeniä Kymiyhtiön omistuksessa. Kolarinsaaren elämää ennen kaavoitusta on Merja Kakko kuvannut ansiokkaasti Konneveden Joululehdessä 2018.

Juhon vanhimman siskon Maria Samulintytär Hintikan tytär Eeva Liisa (s. 29.5.1831) muutti Rauhalaan miniäksi 26.6.1851. Rauhala lähellä Vanginpäätä oli aikanaan myös Hintikan sukutalo.

Kolarin sukuhaarassa Hintikan suku laajentui erityisesti nykyisen Konneveden Särkisalon, Rautalammin, Vesannon ja Sumiaisten alueella.

Neljännessä sukupolvessa voi mainita Otto Ville Juhonpoika Hintikan (s. 28.7.1900, k. 24.5.1975).

Otto Ville teki työuraa kauppiaina ja hankki Suolahdessa 5.11.1924 aloittaneen O.V. Hintikan kauppaliikkeen nimiinsä. Sukuneuvoston työhön osallistui erityisesti Otto Villen ja Hilja Marian kolmanneksi nuorin poika Ossi Hintikka (s. 4.1.1931, k. 27.4.2018). Ossilla oli valokuvaamo Suolahdessa. Ossin kuvia oli mukana paikallisissa valokuvanäyttelyissä vielä vuosina 2016-2017 Äänekosken taidemuseossa pidetyssä näyttelyssä. Hän toimi pitkään myös Sukuneuvostossa ja nimettiin ansioistaan kunniajäseneksi. Hän harrasti myös heraldiikkaa. Ossi Hintikka suunnitteli Hintikan Sukuseuralle sukuvaakunan ja sukuviirin.

Sukuneuvostossa Kolarin sukuhaaraa on edustanut Tapio Mäkinen Valkeakoskelta vuodesta 2018 toimien rahastonhoitajana vuodesta 2021-. Sukuseuran jäsenenä Tapio on ollut mukana jo 1990-luvulta.

Jäseninä sukuneuvostossa Kolarin sukuhaaraa ovat mukana vuodesta 2023 myös Päivi Haavikko Mikkelistä ja Veini Hintikka Hämeenlinnasta.

Matoniemen Elias August Samulinpoika Hintikan ja vaimonsa Sofian elämänvaiheista Joroisissa ja sukuyhteyksistä

Opettaja Hintikka oppilaineen vuoden 1910 tienoilla

Kirjoittajat: **Anna-Maija Hintikka & Harri Pirkkalainen**

Vuosi 1863 oli merkkikohta Suomen poliittisessa historiassa. Keisari Aleksanteri II:n suojeluksessa syntyi uudelleen Suomen parlamentaarinen elämä. Rautalammin tuomionkunnasta valittuna edustajana valtiopäiville tuolloin 1863-64 osallistui Kärkkäälän Ankeriastaipaleen isäntä, talollinen Iisakki Liimatainen. Iisakki Liimatainen syntyi vuonna 1819 ja kuoli 19.9.1868. Iisakilla ja vaimollaan Anna-Kaisalla os. Moisio (k. 1.3.1866) oli kolme tytärtä Wilhelmiina, Lucina ja Sofia.

Iisakin ja Anna-Kaisan vanhimmalla ja nuorimmalla tyttärellä oli ikäeroa yli 20 vuotta. Wilhelmiina jäi kotitaloonsa Angeriastaipaleen emännäksi, kun kotivävyksi taloon vuonna 1859 tuli Hinkkalan poika Johan Kukkonen. Angeriastaipaleen emäntänä Wilhelmiina (s.

7.7.1839, k. 15.12.1904) oli Yrjö Blomstedtin kirjoittaman Kukkosten Sukukirjan mukaan viisas ja edistynyt talonemäntä, jonka taloudessa palvelusväki viihtyi ja jolta moni orpo ja osaton sai suojaa ja tukea. Lucina syntyi 16.11.1852 ja kuoli lapsena 18.3.1857 punatautiin, johon kuoli tuona vuonna pitäjässä paljon lapsia.

Nuorin tytär Sofia (s. 7.8.1858, k. 2.4.1939) avioitui Matoniemen Hintikasta lähtöisin olevan kansakoulunopettaja ja Joroisissa vuonna 1878 työnsä aloittaneen Elias August Samulinpoika Hintikan (s.23.12.1851, k. 26.2.1923) kanssa.

Eliaksen ja Sofian perhe-elämän vaiheita Joroisissa

Elias August Samulinpoika Hintikka kävi Jyväskylän seminaarin, josta sai päästötodistuksen 1878. Hän toimi Joroisissa opettajana Joroisniemen kansakoulussa 1878-1919 yhteensä 41 vuotta suunnitellen aikanaan muun muassa kunnan kansakoulupiirijaon. Hän ehti yli 40 vuoden aikana olla mukana Joroisten kunnan ja seurakunnan julkisessa toiminnassa varsin monipuolisesti. Hän toimi kuntakouksen esimiehenä 1889-99 ja kunnanvaltuuston aloitettua toimintansa hän kuului siihen 1908-11 toimien koko ajan sen kirjurina ja 1909-11 myös varapuheenjohtajana. Lisäksi hän toimi köyhäinlaitoslautakunnan esimiehenä 1905-07.

Seurakunnan toiminnassa Elias oli mukana varsin ahkerasti muun muassa kirkon isännöitsijänä 1907-1919, kirkkoneuvoston ja -valtuuston jäsenenä ja papiston virkatalolautakunnassa. Vuonna 1918 Elias oli kirkolliskouksen maallikkoedustajana.

Opettajahan siihen aikaan oli mukana lähes kaikessa kunnan alueen julkisessa toiminnassa. Niinpä Elias oli mukana säästöpankin isännistössä ja hallituksessa. Keväällä 1918 hän toimi puheenjohtajana varsinaisen puheenjohtajan agronomi Veikko Immosen ollessa estyneenä. Tästä hän on kirjottanut kuvauksen hallituksen pöytäkirjaan.

Eliaksen opettajan toimesta on eräitä kuvauksia kirjallisuudessa. Kirkonkylän uuden kansakoulun vihkiäispuheessa oli pankinjohtaja Jussi Immonen todennut, että ”kurinpito ei ollut opettaja Hintikan vahvimpia puolia, vaan hän oli joskus järjestystä pitäessään aivan ihmeissään”. No oppilasjoukko oli iältäänkin varsin kirjavaa, osa pojista oli lähes aikamiehen iässä. Tulokset olivat kuitenkin hyviä, koska ”Sofia-rouva auttoi tehokkaasti miestänsä esimerkiksi välitunneilla”.

Kotialbumikuva otettu 1933 Purolassa, joka oli Sofian ja Helmin koti 1923-39. Kuvassa 10-vuotias pojanpoika Heikki voitelemassa sukia hiihtolomalla Sofia-mummon katsoessa. Taustalla hämmöttää lisäksi Liimataisen tekemä astiakaappi.

Sofia-rouva auttoi toiminnassa muutenkin, mistä värikkäänä esimerkkikuvauksena lapsuudestaan Toivo Hovin (alias professori Lauri Kettunen Koskenhovista, Joroisista) kirjassaan Nuoren Uki-Jysyn oloa ja elämää. Siinä hän kuvaa kansakouluun menoaan:

”Koulunkäynti alkoi. Siellä oli vanhempia mökiläisten poikia, joiden kanssa oli keväällä ajettu sontaa, kaksi oli siinä tuvan nurkkauksessakin kortteerissa. Oli iäkkäitä, rippikoulun käyneitä joukossa ja kaikki neljä luokkaa samassa huoneessa. Opettajana oli vanha hiljainen mies, jolle sai tehdä mitä koiruutta hyvänsä ja sitä myös tehtiin. Opettaja vain kiristeli hampaitaan ja polki jalkaa. Pahimman mellakan aikana ilmestyi opettajan tuikea rouva ovelta luokkaan ja pisteli poikia nurkaan, toisia veteli kammarin puolelle nuhdeltavakseen. Rauha aina palautui ja opetus jatkui”.

Opettaja Hintikka lienee Uki-Jysyn aloittaessa ollut vähän päälle 50-vuotias. Koskenhovin ja Joroisniemen kartanossa on säilynyt Sohvi Hintikan ilmeisesti koulun portailta kajauttama huuto **”Nyt Hintikat syömään”**. Sillä kutsutaan edelleenkin syömään niin Immosia. Kettusia, Jalkasia kuin Rautasiakin.

Toinen kuvaus opettaja Hintikasta on Antti Immosen kirjassa Uranuurtajia ja aatteen miehiä, Joroisten säästöpankin historiakirjassa. ”Tarkastaja saapui koululle ja havaitsi heti, että luokan seinältä puuttui keisarin kuva, joka ehdottomasti kuului seinälle. Opettaja Hintikka veti rauhallisesti kuvan esiin kaapin takaa ja selitti, että hallitsijan kuva on niin kallisarvoinen, että se on sillä tavalla säilytettävä, etteivät oppilaat pääse sitä vahingoittamaan.”

Aleksi Teittinen kuvaa Joroisten historian II:ssa osassa (1936) opettaja Hintikkaa seuraavasti. ”Luonnontuntemisen herättäminen kuului hänen erityisharrastuksiinsa. Hyvän piirustustaitonsa avulla hän teki opetuksensa havainnolliseksi. Käsitöiden harrastaminen kuului hänen taipumuksiinsa. Lahjakkaana kasvattajana hän ei tyytynyt pelkästään tietojen jakamiseen, vaan tahtoi samalla juurruttaa oppilaihinsa vakavan elämänkatsomuksen ja isänmaallisen mielen. Samalla kun hän miehuusvuosinaan opetti, vaati hän myös oppilailtaan, ja hänen koulunsa oli jo työkoulu.”

Kuvaus työurasta päättyy yhteenvedonomaisesti. ”Monet olivat ne tehtävät, joihin Hintikka pitkänä työaikanaan joutui osallistumaa, ja lukuisat ne asiakirjat ja selitykset, jotka joutuivat hänen laadittavakseen. Hän tarttui kyntään, kun oli ajettava sanomalehdissä joitakin yleishyödyllisiä kysymyksiä. Mutta toimiesaan hän ei suurennellut eikä työntänyt omaa minäänsä etualalle, vaan löysi työstä ilonsa ja niin joutui suorittamaan rikassisäلتöisen päivätyönsä seutukuntansa hyväksi.”

Sofia Hintikka osallistui Joroisten julkiseen elämään perheenemännän tehtävien ohella. Hän oli jäsenenä muun muassa vaivaishoitolautakunnassa ja perustamassa Joroisten

Naisyhdistystä vuonna 1891 ja toimi sen jälkeen aktiivisena jäsenenä. Naisyhdistyksen merkitys Joroisten terveydenhuollolle oli huomattava. Ensimmäisenä ja tärkeimpänä tehtävänä naisyhdistys ilmoitti pitäjän sairaanhoidollisten olojen parantamisen. ”Monien ponnistusten ja vaikeuksien jälkeen saatiin sairastupa kohoamaan vuonna 1894 Toivonniemeen (ent. Kalmoniemi), jonne oli haudattu vuonna 1808 suomalaisia ja venäläisiä Suomen Sodassa kaatuneita. Tämä Naisyhdistyksen sairastupa toimikin Joroisten ainoana sairaalana aina vuoteen 1928, jolloin Naisyhdistys myi sen kunnalle.” Näin kuvaili yhdistyksen alkua Emma Immonen Savon Sanomain kirjoituksessa Naisyhdistyksen täyttäessä 50v.

Opettaja Hintikan oppilaat keräsivät hänen muistokseen rahaston joka 3681,43 (n.1500e) markan arvoisena luovutettiin 30.9.1925 lahjakirjana kunnalle. Rahaston korot oli vuosittain käytettävä Joroisniemen eli kirkonkylän kansakoulun yhdelle tai useammalle oppilaalle koulun johdon harkinnan mukaan katoen oppilaan käytöksen, ahkeruuden ja köyhyyden.

Elias oli valinnut aikanaan työpaikakseen Joroisen Hartolan sijaan. Uusi Suometar ilmoituksessaan 27.9.1878 mainitsee, että opettajaksi Hartolan ylhäisempään kansakouluun 14.9.1878 oli valittu Elias August Hintikka. Mainittakoon, että Sofian setä Wilhelm Kukkonen Rautalammin Hinkkalasta oli käynyt aiemmin kansakouluopettajaseminaarin Jyväskylässä 1867. Wilhelm toimi kansakoulun opettajana Joroisten Huutokosken kansakoulussa 1869-71 ennen siirtymistään Kuopion kansakoulutoimeen.

Eliaksen kuva Hintikan I:ssä sukukirjassa (s. 91)

Elias August Hintikan kuolinilmoitus oli Uudessa Suomessa 1.3.1923. Joroisten kirkollisissa uutisissa kansakouluopettajan lesken Sofia Hintikan (80v.) kuolinilmoitus oli Varkauden lehdessä 6.4.1939.

Hintikan Sukukirjan I:n mukaan yhteys Liimataisiin löytyy myös aiemmin. Sydänmaahintikan 6..polvi Samuli Juhonpoika Hintikka (s. 19.10.1702, k. 26.6.1769), puolisonsa Dorothea Kauppinen (s. 1702, k. 19.5.1770). Heillä oli lapsia 11. Viides lapsi Margareta Samulin-tytär Hintikka (s. 12.2.1733, k. 25.11.1808), ensimmäinen puoliso (vihitty 14.10.1753) oli Heikki Juhonpoika Liimatainen (s. 7.2.1735, k. 23.8.1754). Heikki kuoli 19 -vuotiaana. Heikin vanhemmat olivat Angeriastaipaleen Juho Liimatainen ja "Anna" Kärkätär.

Toinen puoliso Elias Matinpoika Pakarinen (s. 1.2.1727, k. 1795), Eliaksen vanhemmat olivat Angeriastaipaleesta lohkotun Pakarlahden Matti Pakarinen ja Liisa Paavontytär. Elias kuoli noin vuonna 1795.

Eliaksen ja Sofian jälkipolvien elämän vaiheita

Eliakselle ja Sofialle syntyi kolme poikaa ja yksi tytär. Pojat kävivät ensin poikakoulua ja 10-vuotiaina heidät lähetettiin toiselle paikkakunnalle oppikouluun, Elias August Savonlinnan lyseoon ja Sulo ja Toivo Kuopion lyseoon. Kuopioon lähettämisen ratkaisi Aatto

Oksasen, isän serkun muutto Kuopion kuurojen koulun opettajaksi. Pojat saivat sieltä majapaikan ja huolenpidon. Elias August asui Savonlinnassa matematiikan opettajansa August Snellmanin kanssa.

Kovaa oli niin lasten kuin vanhempien elämä koulunkäyntivaiheessa. Lapset lähtivät eväiden kanssa toiselle paikkakunnalle ja kävivät kotona lähinnä joulun ja kesän aikana. Opettajan piti hankkia maatila (Joroisten Rantala eli Rantatalo) taloutensa muonavarojen turvaamiseksi, jotta lapsille saatiin oman tilan tuotteita evääksi. Tuosta tilasta lohkottiin sittemmin Keriniemi-niminen tilanosa, jossa opettaja vietti viimeiset elinvuotensa. Se on ollut sen jälkeen Aukusti Hintikan perikunnan tärkeä kiintopiste Joroisissa.

Pojat väittelivät tohtoriksi ja tekivät ansiokkaat työurat. Elias August, Sulo Viljo (s.31.7.1884, k.20.3.1925) tekniikan tohtori ja TKK:n puukemian professori ja Toivo maa- ja metsätaloustieteen tohtori toimien pitkään Valistuksen kirjallisena johtajana ja maataloustutkijana. Tytär Helmi Hintikka kävi 7. luokkaa tyttökoulua Mikkeliissä, minkä jälkeen hän lähti opiskelemaan kudonnan opettajaksi Fredrika Wetterhofin käsityökoulussa. Valmistuttuaan hän toimi kudonnan opettajana Säkylässä ja Joroisissa. Isänsä kuoltua Helmi huolehti nivelistään huonoksi liikkuvaksi käyneestä äidistään ja hoiti häntä aina kuolemaan asti.

Toivo Hintikan (s. 8.2.1888, k. 20.6.1952) poika Eero Veikko Kalevi Hintikka (s. 15.9.1931-) väitteli tohtoriksi 1964 ja toimi muun muassa Helsingin Yliopiston maatalous- ja metsätieteellisen tiedekunnan kasvitieteen apulaisprofessorina 1976-94 ja metsäpatologian vt. professorina 1993-94 ja Suomen Sieniseuran johtajana 1974-81. Veikko oli mukana käynnistämässä Hintikan sukuseuran toimintaa perustamiskokouksessa 1984 ja mukana aktiivisesti sukuseuran toiminnassa sukututkijana. Puolisonsa Eeva-Liisa os. Korpinen (s. 5.5.1936-) väitteli eläinlääketieteen tohtoriksi 1974.

Jaakko Hintikka (s. 12.11.1929, k. 12.8.2015) filosofian tohtori 1955 Helsingin yliopistosta. Jaakko oli Suomen kansainvälisesti tunnetuin suomalainen filosofi, joka työskenteli Suomessa ja Yhdysvalloissa. Hän väitteli tohtoriksi matematiikan alalta Helsingin Yliopistossa 1956. Jaakko osallistui sukkokokouksiin esitelmöijänä sekä kirjoituksillaan suvun tiedotuslehdissä.

Elias August Eliaksenpoika Hintikka (s. 22.4.1882, k. 23.6.1936) Helsingissä oli matematiikan tohtori ja toimi päämatematiikkona muun muassa Suomi-vakuutusyhtiössä. Hän oli naimisissa Olga Johanna Boehmin kanssa (s. 2.6.1891, k. 18.6.1987). Heille syntyi kolme lasta tytär Aune (s. 1914, k. 1997) ja Eeva-Kaisa (s. 1918, k. 1944) sekä Eliaksen ja Sofian poika Heikki Eliaksenpoika Hintikka (s. 21.5.1923, k. 2017).

Aune opiskeli kemiaa ja eläintiedettä yliopistossa ja työskenteli tutkimusapulaisena muun muassa A.I.Virtasen tutkimuslaitoksessa ja Maatalouden tutkimuskeskuksessa. Eeva-Kaisa opiskeli kemiaa Teknillisessä korkeakoulussa. Hän lähti 1944 tammikuussa Varkauden tekemään diplomityötään, joka koski kloorattuja hiilivetyjä. Silloin ei vielä näitä myrkkyjä tunnettu kunnolla ja hän menehtyi niiden aiheuttamaan munuaisten toiminnan loppumiseen.

Heikki toimi Helsingin kaupungin kasvatusneuvolan johtavana psykologina 1954-86. Puoliso vuodesta 1965 Anna-Maija FM, erityisopettaja, puheterapeutti on toiminut sukuneuvostossa vuodesta 2000-. Anna-Maija on ollut mukana myös Sukuseurojen Keskusliiton hallituksessa.

Rautalammita valittiin valtiopäivämiehiä aina vuoteen 1906

Sofian isä lisäksi Liimatainen Rautalammita oli toiminut talonpoikaissäädyn valtiopäivämiehenä 1863-64. Vakavamielisen lisäksi

kuva Joroisten kodin seinällä tuli tutuksi jälkipolville vuodesta 1969 Sofian tyttären Helmin poismenon jälkeen.

Veijo Saloheimon Rautalammin historian mukaan lisäksi Liimatainen mainitaan esimerkittisenä maamiehenä. Hänen nuoruudessaan ei ollut kouluja, mutta siitä huolimatta hän hankki itse perustiedot. Kuopiolaisessa Tapiolehdessä lisäksi oli esittänyt jo 1861, että kansakoulu olisi saatava kotiseudullekin. Lisäillä riitti vaikuttamisen halua. Hänestä tuli esimerkillinen maamies ja sivistyksen harrastaja. Maataloutta hän opiskeli opaskirjasista. Hän oli taitava käsistään opettaen renkinsäkin käsitöihin.

Ystävällisenä ja sävyisenä hän hankki naapurien ja koko pitäjän luottamuksen tullen valituksi valtiopäiville tuomiokunnan edustajana. Valtiopäivillä asioiden käsittely oli ensin oman säädyn kokouksissa. Talonpoikaissäädyn, jonka puhemieheksi oli valittu Aukusti Mäkipeska Ruovedeltä, kokouspöytäkirjojen mukaan lisäksi Liimatainen toimi aktiivisesti omassa tehtävässään lausuen kannatuspuheenvuoroja säädyn nokkamiesten kuten Hagman, Peltonen, Kartano ja Klamin esityksille. Lisäksi Liimatainen tuli valituksi talousvaliokuntaan varajäseneksi Uotilan ja Ek:in kanssa.

Lisäkkä valtiopäivillä seurasivat: Talolliset Paavo Nykänen ja Juhana Jalkanen, maakauppias Aapeli Häyrinen neljällä valtiopäivillä, talollinen Taneli Nykänen kolmella valtiopäivillä, maanviljelijä Kaarlo Ekberg oli Rautalammin edustaja vielä 1905-06 säätyvaltiopäivillä.

Vuonna 1907 järjestelmä muuttui. Ehdolla Rautalammita kansanedustuslaitokseen vasta perustetun Maalaisliiton edustajana oli Matoniemen silloinen isäntä Juho Juhonpoika Hintikka (s. 1.9.1865, k. 25.5.1930). Rautalammita ei näin ollen tuolloin kuitenkaan tullut omaa edustajaa enää valituksi.

Pyydämme näyisimmästi
läsnäolollanne kunnioittamaan
OPETTAJA
EL. AUG. HINTIKAN
ja
SOFIAMME
VIHKIÄISIÄ

Rautalammin Angeriastaipaleella Lokakuun 18 päivänä 1880,
kello 3 j. p. p.

Wilhelmina ja Johan Kukkonen.

VIRALLISET NIMET JA PAIKALLISNIMET KONNEVEDEN SEUTUVILLA

Sirkkamäen tienhaarassa, lähes samalla paikalla kuin Matti Hintikan talo oli, sijaitsee nyt Jaana ja Eero Harlinin Hintikka-nimeä kantava talo. Kuvannut Jarkko Rossi kesällä 2005.

Kirjoittaja: **Eino Hintikka**

Viralliset nimet ja paikallisnimet voivat poiketa toisistaan ja riippuen lähteestä, samalla kohteella voi olla useita nimiä. Minulla on muutamia esimerkkejä.

Hakkaraisenmutkan Hintikka

Harva nykyinen konnevetinen ehkä tietää, että Harlinien omistama maatala Konneveden kirkonkylässä on viralliselta nimeltään Hintikka. Minulle tilan nimi selvisi vasta sukututkimuksen yhteydessä.

Paikkakuntalaisille talon nimi on Hakkarainen ja talon kohdalla oleva kantatie 69:n mutka on paikkakuntalaisille Hakkaraisen mutka.

Hiljattain edesmennyt vanha isäntä Erkki Harlin oli paikkakuntalaisille Hakkaraisen Erkki.

Sydänmaahintikka siirtyi nimismies ja toimitusvouti Carl Westerin hallintaan 1796. Edellinen isäntä Juho Samulinpoika Hintikka (s. 1724, k. 1792) olisi halunnut tilan siirtyvän kolmelle pojalleen, mutta nimismies ja toimitusvouti Wester halusi paikan itselleen ja tässä tilanteessa olivat Juho Samulinpoika Hintikan jälkeläiset heikossa asemassa.

Hintikka-nimisen talon siirtymisestä pois suvun omistuksesta kerrotaan Suur-Rautalammin Hintikat I -osassa sivuilla 29-30.

Carl Wester kuoli 1798 vain pari vuotta sen jälkeen, kun hän sai tilan hallintaansa. Westerin leski Eva Kilhl meni naimisiin renki Juho Hakkaraisen kanssa.

Talon omistajien sukunimi muuttui 1830-luvulla Hakkaraisesta Harliniksi Eva Kilhl'in toivomuksesta.

Paikkakuntalaiset eivät ilmeisesti omaksuneet uutta sukunimeä heti, koska Harlinien rakennettua nykyisen talon 1800-luvun loppupuolella, talon nimi vakiintui paikkakuntalaisten käytössä Hakkaraiseksi.

Hakkarainen ja Hakkaraisen mutka on käytössä vielä tänäkin päivänä, varmistin sen Harlinien naapurissa asuvalta vaimoni serkulta.

Viralliset nimet elävät omaa elämäänsä ja paikallisnimet monesti omaa elämäänsä. Minulla on siitä muutamia muitakin esimerkkejä tiedossani.

Poikkilampi vai Portimonlampi?

Vanginpään jakoa koskevassa Matoniemen jakokartassa vuodelta 1788 ei ole nimetty muita rajapisteitä kuin rajamerkkeinä olevat vesistöt.

Hankapohjanmäen juurella oleva Poikkilampi on merkitty karttaan Portimonlammeksi (Kärppälampi), jonka niminen se on tuskin silloinkaan ollut. Nimi on melko todennäköisesti kuultu tai kirjattu väärin.

Poikkilammen lähellä oleva jyrkkä ja pitkä Poikkimäki katkaisee Hankapohjanmäen harjanteen, joten epäilen Poikkimäen nimen juontuvan siitä seikasta ja edellä mainitusta mäestä on saanut nimensä myöskin Poikkilampi.

Kartta on ajanut asiansa, vaikka pari nimeä ei olekaan alkuperäisiä paikallisnimiä.

Kartoittajat lienevät useimmiten vielä olleet taustaltaan ruotsinkielisiä, kuten kartat ja

asiakirjatkin. Olisiko nimien oikaisuvaatimus ollut mahdollista sekä tarpeellista tuohon aikaan ja osasivatko asianomaiset edes lukea?

Joskus nuoruudessani lähiseudullani tehtiin peruskartoitusta ja naapurini, sen aikaisen Konneveden suunnistuksen kantaviin voimiin kuulunut Yrjö Liimatainen eli Haaparannan Yrjö oli kartoittajien apuna paikallistuntemuksen edustajana.

Yrjö kertoi, että kaikki paikallisnimet eivät kartoittajille kelvanneet. Karsinta ja sensuurikin iski.

Nimi ”Kananperse” oli liikaa kartoittajille. Nimistötutkimus ja paikallishistoria oli kartoittajille sivuseikka.

Kynsisalo, Kärkkäälänsalo vai Kärkkäälän Saksalansalo?

Saksalansaaresta näyttää käytetyn lähteestä riippuen ainakin kolmea eri nimeä Kynsisalo, Kärkkäälänsalo ja Kärkkäälän Saksalansalo. Salo määritellään suureksi asumattomaksi metsäalueeksi, korveksi. Vanhentuneena se määritellään myös isoksi metsäiseksi saareksi.

Samassa järvessä olevalle Paanalansaaressa salomääritelmä sopisi paljon paremmin, sillä se on kuusi kertaa suurempi kuin Saksalansaari. Tarkoittikohan Saksalansalo suurempaa aluetta kuin pelkkää saarta?

Kärkkäälänsalo nimitys on melko tuore eikä ole varmaankaan ollut käytössä ennen Kustaa Vaasan aikaa.

Eiköhän kookkaalla saarella ole ollut nimi jo ennen Kustaa Vaasan asutustoimenpiteitä. Keitele-järvessä on Pängätsalon saari, mutta se onkin yli kymmenen kertaa suurempi kuin Saksalansaari. Se sopii jo salomääritelmään.

Kynsisalo, Kärkkäälänsalo tai Kärkkäälän Saksalansalo lienee tarkoittanut suurempaa aluetta kuin pelkkä Saksalansaari?

Konnevesi-kirjassa on eräkautta koskeva aineisto, joka pohjautuu Veijo Saloheimon Rautalammin historian ja Hankasalmi-kirjan aineistoihin ja on tehty yhteistyössä Veijo A. Saloheimon kanssa ja tässä kirjassa käytetään Kärkkäälän Saksalansalo nimitystä.

Konnevesi-kirjassa sivulla 66 kerrotaan Kärkkäälän Saksalansalon kahtia jakautumisesta ja luulen, että kyseinen jakautuminen koski suurempaa aluetta kuin Saksalansaarta.

Saksalansaaren nimen alkuperä on mielestäni edelleen varmistusta vailla ja nimi on saattaneet olla paikallisnimenä jo vuosisatoja. Saksalan talo on ehkä saanut nimensä saaresta.

Itse uskon, että saaren nimi liittyy hansakauppaan ja kauppapaikkaan, kuten aikaisemmassa artikkelissani kerroin.

Kauppasaksataustainen sukumme on luultavasti taustavaikuttanut saaren nimeen.

Viralliset asiakirjat ja kartat eivät välttämättä kerro aidoista paikallisnimistä, ja paikallishistorian tiedotkin ovat puutteellisia ja tulevat aina olemaan.

Matti Hintikan kolumni

HINTIKAT JULKISUUDESSA, OSA 1 (1800-LUKU)

Elias Lönnrotin julkaisemassa Mehiläinen-lehdessä julkaistiin tammikuussa 1837 *"Ylistysruno Kirjavaiselle"*, jossa Ihalainen Rautalammita riimitteli: *"Ensin kiitän Kirjavaista / Jok' on tuolla Jussilassa / Lesken kanssa Leskelässä / Sillä Hintikan sialla"*. Viimeinen sana ei viittaa kotieläimeen, vaan Hintikoiden kotitaloihin eli sijoihin Jussilaan ja Leskelään. Saatiin siis Hintikka-nimi maailman ensimmäiseen suomenkieliseen aikakauslehteen, ja jo sen toiseen vuosikertaan.

Sitten olikin hiljaisempaa, kunnes perjantaina 16.11.1849 ilmestyneessä Suometar-lehdessä, palstalla *Uutisia Savosta*, tiedettiin kertoa, että *"yöllä vasten 20 päivää sisällä olevaisessa lokakuussa tapettiin yksi mies maantiellä, likellä Hintikan kestikievaria, Hirvensalmen kappelissa [=kappeliseurakunnassa]."* Tämä näyttäisi olevan ensimmäinen kerta, kun nimi Hintikka mainitaan suomalaisessa uutisessa.

Kymmenen vuotta myöhemmin, 6.10.1859, Suomen Julkisia Sanomia -lehti julkaisi uutisen, jossa todettiin: *"1858 au[k]aistiin kruunun varoilla Hankasalmen kirkollen tietä, jota myös köyhä väki teki ja joka lähtee Hintikan ja Hytölän kestikievarienväliltä Hankasalmen kirkon kautta Kangasniemeen."*

Uutisessa viitataan suvun kantataloon, nykyisen Konneveden kirkonkylän alueella sijaitsevaan Sydänmaanhintikkaan, jossa pidettiin kestikievaria. 166 vuotta sitten valmistunut tie on nykyinen seututie 641.

Leskelän veljekset – suvun ensimmäiset "julkkikset"

Kuopiossa ilmestyneessä Tapio-lehdessä julkaistiin 22.3.1861 Yksityisiä ilmoituksia -palstalla pitkä kertomus otsikolla *Julkinen selitys: "Tapiossa n:o 6 on Olli Sopala pannut itsensä haltiaksi ja Leskelän Ant[t]ilan talon myöjäksi Siikakosken kylässä n:o 6, vaan hän ei ole mikään sen haltia; mutta tykkäänään Oulun maaherran läänissä Sotkamon seurakunnassa asuvainen, vaikka tälle väärällen*

haltiallen tulee ki[r]joja [=kirjeitä] ostajoilta. Tämän saan ilmoittaa totuuden mukaan ettei ihmiset vaivaisi itseänsä tyhjän tähden eivätkä tulisi suurempiin vahinkoihin, niikuin minä olen tullut.

– Mainitun talon haltia on Henrik Hintikka ja hänen nuorempi veljensä Gabriel. Sopala tosin on nainut Gabrielin tyttären, vaan jos hän siitä syystä luulee olevansa talon haltiana ja myöjänä, erehtyy hän suuresti. Hän on ostomies, niinkuin muutkin, ja kehnonen ostomieheksikin. Hänellä ei ole muuta kuin yksi hevonen ja ajokalut, jotka hänen isänsä häissä lahjoitti huomentuopissa, sekä huomentuoppirahat, jotka ihmiset lahjotti nuorelle pariskunnalle ja muuan lammias.

– Tämän ilmoitamme siksi, että se on hallitsijoista ilkeätä kuulla, kun vieras menee kauppaamaan toisen taloja. Somempi minusta olisi ollut, jos Sopala olisi kaupannut oman isänsä taloa vaan ei hänen olisi tarvinnut mennä omin lupinsa minun isäni taloa kauppaamaan ja semmosia suuria hämminkiä tekemään ettei haltioita kohta usko kukaan haltioiksi. Minullakin oli morsian ja se olisi saanut 6000:n ruplan perinnön; vaan nyt hän on häväissyt minun, sanoen että: sinä, toisen talolla asuja, olet käynnä pettämässä minua. Semmosia hämminkiä on Sopala väärän osotuksensa kautta saanut toimeen.

Rautalammilla 9 p. maaliskuuta 1861

Anders Hintikka

Leskelän talon poika”

Leskelän Hintikat

Kirjoituksessa mainitut henkilöt löytyvät sukukirjasta Suur-Rautalammin Hintikat. He ovat Leskelän sukuhaaran numero 48 Juho Heikki (Henrik Hintikka, 1801–1868), numero 49 Kaapro (Gabriel, 1804–1873) ja numero 84 Antti (Anders, 1839–1902). Olli Sopala oli Olavi Klemetti sotkamolaisesta Sopalan talosta.

Vastoinikäymisestä huolimatta Antti Hintikalle kävi hyvin, kuten kolmelle veljelleenkin. Antti myi osuutensa Leskelän talosta veljelleen Juholle ja käytyään Viipurissa nahkurinopissa eteni menestyväksi yrittäjäksi ja kaupunginvaltuuston jäseneksi Joensuussa. Juho-veli päätyi poliisikonstaapeliksi Helsinkiin, Aksel-veli Sotkamon lukkariksi ja Kaarlo opettajaksi. Heistä erityisesti Kaarlon nimi näkyi lehdissä usein jo ennen 1880-luvun puoliväliä. Elämässään edenneiden Leskelän Hintikka-veljesten kuva löytyy sukukirjan 1. osan sivulta 229.

Oulun Viikko-Sanomissa oli 3.2.1866 uutinen, jonka mukaan *”Sotkamossa on kunnallishallinto tämän vuoden alusta alkanut toimensa --- varapuheenjohtajana kanttori A. Hintikka.”* 12.6.1868 Ilmarinen (Viipurissa vuosina 1866–1872 ilmestynyt lehti) kirjasi Jyväskylän opettajaseminaarista valmistuneisiin Karl [Kaarlo] Hintikan. 24.1.1873 Uusi Suometar kertoi Wärtsilän ruukilla esitetystä näytelmästä *”Yökausi Lahdella”*, jossa kansakoulunopettaja Kaarlo Hintikalla oli Jurvelinin rooli.

Samuelin runo ja Kaarlon kirja

Opettajat olivat 1800-luvun maaseudulla näkyviä hahmoja. Syksyllä 1878 useat lehdet uutisoivat, että *”opettajaksi ylhäisempään kansakouluun Joroisissa on syyskuun 24 p:nä valittu opettaja Elias August Hintikka Rautalammilta”*. Hänen jälkeläistensä kirjallinen tuotanto 1900-luvun alusta lähtien on huomattava. Ensimmäisen kerran nähtiin Hintikan nimellä julkaistua tekstiä 27.8.1870 Kansan lehdessä, johon oli painettu Elias Augustin isän Matoniemen Samuel [Samuli] Hintikan uskonnollinen runo. Siinä kehoitetaan veisaamaan kiitosta Herralle sekä useammassa säkeessä toivotellaan Keisarille Jumalan suojaa ja viisautta hallita. Runon taustalla vaikutti varmasti se, että Samulin isä, Samuli hänkin, oli kuollut saman vuoden toukokuussa.

Keväällä 1881 käytiin Karjalatar-lehden (vuodesta 1918 Karjalainen) useammassa numerossa piste-lyästä keskustelua nimimerkin Koito ja opettaja Kaarlo Hintikan välillä. Hintikka oli alkanut käyttää allekirjoituksessaan sukunimeä muodossa Hindikka, ja nimimerkki piikitteli häntä ruotsinmieliseksi väittäen, että Hintikka halusi tehdä *”eroitusta itsensä ja talonpoikaisen isänsä sekä muiden sukulaistensa välillä”*. Hintikka perusteli d-kirjaimen käyttöä ainakin myöhemmän sukututkimuksen mukaan hieman horjuvasti: *”vanhempani ja kaikki sukulaiseni ovat kirjoittaneet ja kirjoittavat vielä tänäkin päivänä nimensä d:llä, jonka lienevät siihen jättäneet esi-isämme, erään Ruotsin vallanaikuisen sotamiehen Hildenin nimestä”*.

Kansakoulunopettaja Kaarlo Hintikka (1844–1912) jäi historiaan ensimmäisenä kirjan kirjoittaneena Hintikkana. Kevään 1883 sanomalehdissä kerrottiin, että lehtori Suomalaisen kustannuksella Sortavalan kirjapaino oli painanut sarjan pieniä kansankirjasia, joista numero 3 oli opettaja Kaarlo Hintikan kirjoittama 12-sivuinen *”Puhtaudesta ja järjestyksestä”*.

Matti Hintikka

Lähteet:

<https://digi.kansalliskirjasto.fi/etusivu>

Suur-Rautalammin Hintikat [osa I]

VUODEN 2023 SUKUKOKOUS HELSINGISSÄ HOTELLI ARTHURISSA

Hintikka-Suku ry:n vuoden 2023 sukkokous pidettiin Helsingissä yksipäiväisenä 6.8.2023 Hotelli Arthurin tiloissa Vuorikadulla. Rakennus valmistui vuonna 1907 suunnittelijanaan arkkitehti Vilho Penttilä. Edellinen sukkokous pidettiin vuonna 2021 Hankasalmen ja Konneveden rajamaisemissa Kärkkäälän Ns-talolla. Koronatilanteen johdosta kokousta oli jouduttu lykkäämään vuodelle.

Vuonna 2023 päästiin sukkokousten aikataulussa palaamaan normaaliin. Vuodesta 1985 sukkokouksia on järjestetty pääsääntöisesti kahden vuoden välein ja kokousajankohtana on ollut elokuun alkupuoli. Kärkkäälän kokouksessa oli keskustelua seuraavan kokouksen paikasta ja ehdotettiin eteläisempää Suomea.

Kokousta edeltävänä päivänä oli halukkailla mahdollisuus tutustua Marsalkka Mannerheimin kotimuseoon Kaivopuiston Kalliolinnanteillä.

Sunnuntaisen kokouspäivän alkajaisiksi oli tulokahvit klo 10 alkaen. Ohjelmassa klo 11 alkaen puheenjohtaja esitteli Hintikan Sukuseuran toimintaa, sukkuhistoriaa ja toiminnan virsitanpylväitä kuluneilta vuosikymmeniltä. Esiteltiin myös vuonna 2023 painosta saatua ja jäsenille toimitetun yli satasivuisen **Hintikan Hittaat** -kirjan sisältöä. Kokoukseen osallistunut Jani Mäkinen esitteli sukkuseuran kotisivujen mahdollisuuksia.

Savolaisten Laulu, Keski- Suomen kotiseutulaulu ja Hämläisten laulu laulettiin yhteislau-

luna Suomen Kotiseutuliiton karaokevideoiden avustuksella. Esilaulajana toimi Jussi Hintikka. Komeasti kaikui salissa muun muassa Hämäläisten laulun J H Erkon loppukertosäe ”on järkeä, on kuntoa jos toimeen tartutaan”.

Sukulounas nautittiin Hotelli Arthurin ravintolasalissa. Ateria jälkiruokineen oli maistuva. Perinteiseen tapaan aamupäivän ohjelma oli riittävän väljä, jotta kokoukseen osallistuvilla on mahdollisuus tutustua vapaamuotoisesti ja verkostoitua joustavasti.

Iltapäivän ohjelmassa oli varsinainen sukukokous, joka käynnistettiin auditoriossa klo 13 alkaen. Lisäksi ohjelmassa oli mahdollisuus vapaaseen sanaan.

Sukuseuran puheenjohtaja Harri Pirkkalainen avasi kokouksen ja toivotti osallistujat tervetulleiksi. Edellisen kokouksen jälkeen poisnuikkuneita suvun jäseniä (mm. pitkäaikainen sukuseuran pj Kalevi Oksanen, jäsen Lauri Hintikka sekä kunniajäsenistä Ossi Hintikka ja Erkki Hintikka) muistettiin muiden ohella hetken hiljaisuudella.

Harri Pirkkalainen valittiin kokouksen puheenjohtajaksi ja sihteerinä toimi Pirkko Kalliola.

Hyväksyttiin edellisten vuosien 2021-22 toimintakertomukset ja tilinpäätökset ja toimintasuunnitelmaa antamaan suuntaviivoja tulevalle kaudelle 2023-24. Sukuseuran sääntöihin esitettiin muutoksia koskien toimikauden määrittelyä sukukokousten väliseksi ajaksi sekä sukuneuvoston jäsenmäärähaarukkaa puheenjohtajan lisäksi nykyisestä (6-9) 3-6:n.

Sääntöjen hyväksymisen jälkeen muutos koski vuosien 2024-25 toimikautta, jolloin jäsenmaksu olisi toimikaudelta 35 euroa vuonna 2023 perityn vuotuisen 15 euron sijaan. Muutama tekninen muutos sääntöihin oli hyväksytty esimerkiksi tietosuojavaatimuksista jo vuoden 2021 kokouksessa.

Sukuneuvostotyöstä jäivät pois omasta pyynnöstään vuodesta 1985 mukana ollut

kunniajäsen Pekka Hintikka, jäsenet Eino Hintikka, Anne Virtanen sekä vuosina 2018-21 sukuseuran puheenjohtajana toiminut Jukka Hintikka.

Sukuseuran puheenjohtajaksi toimikaudelle 2023-24 valittiin Harri Pirkkalainen, Piilumäen sukuhaarasta.

Puheenjohtajan lisäksi neuvoston muut jäsenet seuraavalle kaudelle 2023-24 ovat (nimi, kotikunta, sukuhaara):

*Anna-Maija Hintikka, Joroinen, Matoniemi
Matti Hintikka, Helsinki, Piilumäki, vpj (uusi)
Pirkko Kalliola, Jyväskylä, Uuralahti, sihtööri
Tapio Mäkinen, Valkeakoski, Kolari, rahastonhoitaja ja jäsenrekisteri
Päivi Haavikko, Mikkeli, Kolari (uusi)
Veini Hintikka, Hämeenlinna, Kolari (uusi)
Marjo Taipale, Leppälahti, Piilumäki (uusi)*

Toiminnantarkastajina jatkavat Jussi Elias Hintikka ja Timo Kalliola, varalla Eino Hintikka ja Maria Pirkkalainen-Barber.

Sukukokouksen jälkeen sukuneuvosto piti järjestäytymiskokouksen ja sopi toimihenkilövalinnat, keskusteli toiminnan suuntaviivoista tulevalle kaudelle mm. tiedotuslehden aika-aulusta ja sukukokouksen päätösten käytännön toimista.

Sukupäivät päättyivät päätöskahveihin.

Muistiin merkitsi: **Harri Pirkkalainen**

SUKUNEUVOSTO 2023-25 ESITTÄYTYY

Seuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta suvun jäsenten keskuudessa. Seuran asioita hoitaa lainmukaisena hallituksena toimiva sukuneuvosto, joka valitaan varsinaisessa sukkokouksessa. Tarkoitus on, että sukuneuvostossa olisi edustus mahdollisimman monista sukuhaaroista. Tehtävinä on yhteiset kokoukset, sukupäivät, retkeilyt ja muita tarkoitusta edistäviä tilaisuuksia. Tärkeää on myös sukutietouden kerääminen selvittämällä ja auttamalla suvun jäseniä saamaan selville suvun vaiheita ja saattamalla tuloksia suvun tietoon.

Helsingissä Hotelli Arthurissa 6.8.2023 pidetyssä sukkokouksessa valittiin sukuneuvosto sääntöjen mukaisesti toimintaa hoitamaan kuluvalle kaudelle 2023-25.

Kokouksessa valittu Sukuneuvosto piti järjestäytymiskokouksen 6.8.2023 välittömästi sukkokouksen jälkeen.

Kokouksessa olleet jäsenet kuvassa Hotelli Arthurin auditoriossa istumassa oikealta Matti Hintikka (vpj), Harri Pirkkalainen (pj), Veini Hintikka sekä seisomassa vasemmalla Tapio Mäkinen (rahastonhoitaja) ja Pirkko Kalliola (sihteeri). Anna-Maija Hintikka jatkaa sukuneuvoston jäsenenä. Lisäksi sukuneuvostoon valittiin uusiksi jäseniksi Marjo Taipale ja Päivi Haavikko.

Sukuneuvoston jäsenenä pisimpään mukana on toiminut Anna Maija Hintikka vuodesta 2000, Pirkko Kalliola vuodesta 2012, Harri Pirkkalainen vuodesta 2016 ja Tapio Mäkinen vuodesta 2018.

Marjo Taipale valittiin uutena sukuneuvostoon 2023. Marjo on ollut jo aiemmin sukuneuvoston jäsenenä 2000-luvun alkupuolella. Marjo on toiminut mm. rahastonhoitajana sekä vuonna 2005 20-vuotis-sukukokouksen juhlatuimikunnassa ja suvun muistomerkkituimikunnassa.

Uutena jäsenenä sukuneuvostossa aloitti 2023 myös Päivi Haavikko (Kolarin sukuhaara). Päivi on kotoisin Mikkelistä. Harrastuksistaan mainittakoon mökkeily Saimaan saaristossa sekä Espanjan aurinkorannoilla. Maalaaminen, laulu mmm. sekä vielä alle kouluikäinen lapsenlapsi tuovat eloa ja vaihtelua elämään.

INFOA HINTIKAN SUKUSUUNNITELMISTA JA KOKOONTUMISISTA 2023-25

Vuodesta 1985 sukukokouksia on järjestetty pääsääntöisesti kahden vuoden välein. Ajankohta on yleensä elokuun alkupuolisko. Kokoukset ovat olleet kaksipäiväisiä. Vuosina 2021-23 kokoukset ovat olleet yksipäiväisiä.

Aikaisemmat sukukokoukset on järjestetty: v. 1985 Rautalampi, 1988 Suonenjoki, 1990 Konnevesi, 1992 Jyväskylä Kristillinen opisto, 1994 Laukaan Puustelli, 1996 Jyväskylä Vesanka, 1998 Keski-Suomen opisto Suolahti, 2000 Jyväskylän Kristillinen opisto, 2002 Korpilahti Alkio-Opisto, 2004 Suonenjoki, 2005 20v Juhla Konnevesi, 2006 Mikkeli, 2008 Korpilahti Alkio-opisto, 2010 Konnevesi, 2012 Korpilahti, 2014 Kuusa Varjola, 2016 Törmälä Rautalampi, 2018 Törmälä Rautalampi, 2021 Hankasalmi Kärkkäälä Ns-talo. Vuoden 2023 sukukokous pidettiin Helsingissä Hotelli Arthurissa 6.8.2023.

Sukuseuran jäsenten painopisteenä on Jyväskylän ympäristö, Konnevesi, Laukaa yms lähikunnat, pääkaupunkiseutu ja muu Suomi.

Vuosi 2025 on suvun 40-vuotisjuhlavuosi. Sukukokousjärjestelyjä aletaan miettiä sukuneuvostossa vuoden 2024 kuluessa. Ensisijaisena kohteena keskusteluissa ovat olleet suvun kantaisän Matti Hintikan syntysijat Konnevedellä.

Sukuneuvoston toimintaa vuonna 2023

Edellisen sukuneuvoston kokous järjestettiin maaliskuussa Jyväskylässä Pirkko Kalliolalla, sähköpostikokous pidettiin toukokuussa, missä käsiteltiin sukukokoukseen liittyvät valmistelut.

Sukukokous Hotelli Arthurissa 6.8.2023 ja kokouksen jäkeistä toimintaa

Valitun sukuneuvoston ensimmäinen järjestäytymiskokous 6.8 Hotelli Arthurissa

Elo-joulukuun aikana sukukokouksen jälkeisiä käytännön toimia (pj, sihteeri, rahastonhoitaja)

- sukukokouspöytäkirjojen laadinta ja allekirjoitukset
- sukuneuvoston muutosilmoitus Yhdistysrekisteriin (pj), ote saatu 12.9.2023
- sukuseuran kotisivujen päivitys toteutettu muutoksilla lokakuun alussa
- sääntömuutoksen ilmoittaminen yhdistysrekisteriin (sihteeri), säännöt vahvistettu 23.11.2023
- tiedotuslehti nro 50 /2024 juttujen valmistelu ja ideointi
- tiedotuskirje sukuneuvoston jäsenille alkuvuodesta 2024
- Sukuneuvoston kokous sähköpostikokouksena 4.4.2024, aiheena ajankohtaiset päätöasiat

SUKUKOKOUS 2025

Seuraavan tapaamisen puitteina on noussut esille Sydänmaa-hintikan seutu Konnevedellä / Vanhan Rautalammin alueella. Suvun kantaisän Matti Hintikan kalamaja oli aikanaan Siikakoskella.

Vuoden 2005 20-vuotisjuhla pidettiin Konneveden Kunnantalolla. Suvun muistomerkki on kunnantaloa vastapäätä. Lähellä on Konneveden kotiseutumuseo, Koulukeskus jne sekä paikalliset nähtävyydet ja palvelut.

Sukuneuvosto päätti, että sukukokouksen pitopaikkana olisi alustavasti Jyväskylän yliopiston biologinen tutkimusasema Siikakoskella 26-27.7.2025. Kokouspäivä olisi sunnuntai ja lauantaksi on mahdollisuus suunnitella oheisohjelmaa. Valmistelua varten nimetään sukuneuvostossa juhlatuimikunta.

Kokous on sukuseuran 40-vuotiskokous, mikä huomioidaan valmistelussa. Sukuneuvosto valmistelee sääntömääräiset asiat.

Tarkoitus on, että valmistelussa on myös paikallista asiantuntemusta: jäseniä tai henkilöitä suvun piiristä Konnevedeltä, Rautalammilta. Ideoita tapahtumaan liittyen otetaan vastaan.

Tapahtuman ajankohta on hyvä merkitä muistiin ja ottaa huomioon kaavaillessaan ohjelmiaan tulevalle vuodelle. Lopulliset päätökset ohjelmasta tehdään sukuneuvostossa vuoden 2025 alkupuolella.

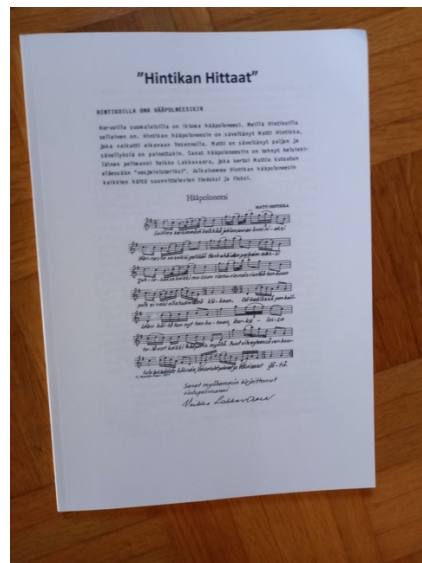

Hintikka-Suku Ry

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

TÄRKEÄÄ TIETOA SUKUSEURAN JÄSENILLE

Sukuseurassamme on vuonna 2024 noin 200 jäsentä. Sukuseuran taloustilanne on viime vuosina pysynyt vakaana. Sukuseuran talous kattaa suvun tiedottamisen kirjeitse sekä sukulehden ja internet-sivujen kautta. Koronavuosina toimintaa oli vähemmän ja sääntömääräistä sukkokoustakin jouduttiin siirtämään vuodelle. Vuonna 2023 erityisiä kustannuksia aiheutui sukkokouksen järjestämisestä sekä usean vuoden työn tuloksena syntyneen **Hintikan Hittaat**-kirjan painatuskuiluista ja jakelusta jäsenille.

Hotellin Arthurin sukkokouksen (6.8.2023) päätöksen mukaisesti on siirrytty vuonna 2024 sukkokousten välisen ajanjakson kattavaan jäsenmaksuun, mikä vuosina 2024-25 on 35 euroa / kausi. Jäsenmaksulaskut on rahastonhoitaja toimittanut jäsenille sähköpostilla tai kirjeitse talven 2024 aikana.

Muistattehan ilmoittaa sukuseuralle, jos yhteystietonne muuttuvat!

Tavoite on, että jäsenrekisteritiedot on päivitettyinä mahdollisimman ajantasaisena. Tämä vaatii jäsenrekisterin ylläpitäjältä aikaa sekä tietokoneen, että tarvittaessa puhelimen ääressä.

Jäsenten yhteystietojen muutoksista tulisi aktiivisesti ilmoittaa jäsenrekisterin pitäjälle, rahastonhoitaja Tapio Mäkiselle, jotta sukulehdet, tiedotteet ja kirjeet tulisivat oikea-aikaisesti jäsenten tietoon.

Lisäksi lähiomaisen on tärkeää ilmoittaa sukuseuralle tieto jäsenen kuolemasta, jotta jäsenmaksun perintä ja tiedotteiden ym. lähettäminen tiedetään lopettaa. Aiemmin on tiedotettu, että @luukku.com-sähköposti on muuttunut maksulliseksi. Samoin esim. @pp.inet.fi käyttö on loppunut vuoden 2023 lopussa. Sähköpostiosoitteissa tapahtuu koko

ajan muutoksia. Jäsenten uudet sähköposti-osoitteet tulisi lähettää Tapio Mäkiselle makinen.tapio@gmail.com

Onko suvun jäsenillä mielessä Hintikka-Sukuun kuuluvia henkilöitä, jotka olisivat kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta?

Sukuseuraan liittyminen voi tapahtua seuraavasti:

Jäseneksi liittyminen tapahtuu yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla uuden jäsenen nimen, osoitteen sekä sähköpostiosoitteen sukuseuran jäsenrekisteriä hoitavalle Tapio Mäkiselle. Tieto kulkee myös sukuseuran puheenjohtajan ja muiden sukuneuvoston jäsenten kautta.

Sukulehdet kaipaavat juttuja

Sukuneuvosto ottaa mielellään vastaan tuleviin lehtiimme Hintikoihin liittyviä juttuja, tarinoita, tärkeitä merkkipäivätietoja, muistokirjoituksia sekä kaikkea, mikä on kiinnostavaa muillekin kuin sukuseuraan kuuluville ja mikä lähentää meitä Hintikoita toisiinsa. Ehdotuksia ja kirjoituksia voi toimittaa sukuseuran puheenjohtajalle Harri Pirkkalaiselle:

harri.pirkkalainen@gmail.com

puhelin. 050-511 8122

Myyntituotteet

Sukuseuralla on kaksi sukukirjaa ja v. 2023 valmistunut **Hintikan Hittaat** -artikkelikoelma.

Hinnat

- Suur-Rautalammin Hintikat I -kirja (v. 2002) - 40 euroa / kpl + lähetyskulut
- Suur-Rautalammin Hintikat II -kirja (v. v. 2010) - 35 euroa / kpl + lähetyskulut.
- Hintikan Hittaat -kirja (v. 2023) - 20 euroa + lähetyskulut

Vuoden 2024-25 aikana uudeksi jäseneksi liittyvällä on mahdollisuus ostaa Sukukirjan tuorein II-osa hintaan 20 euroa.

Vielä on varastossa pieni erä sukuseuran vaakunalla varustettuja T-paitoja. Paidat ovat puuvillaa ja niitä on saatavissa kahta väriä, valkoinen ja keskipunainen. Kokoja on ollut alun perin S, M, XL ja XXL. Tiedustelut: Tapio Mäkinen: makinen.tapio@gmail.com, puhelin 041-504 5462

Hintikka-Suku Ry

Pankkiyhteys Nordea

FI 37 1080 3000 100359

Kotisivut: hintikkasuku.com

Juhltilaisuus Konnevesisalissa, joka täyttyi juhlivista Hintikoista, edessä vasemmalla kunniapuheenjohtaja Eino Hintikka puolisoineen ja oikealla puheenjohtaja Kalevi Oksanen puolisoineen.

Hintikat Konneveden historiassa

Hintikka-nimiset asukkaat ovat olleet nykyisen Konneveden alueella ainakin jo 1500-luvulla. Hintikoiden historiaa on tutkittu aktiivisesti sotiemme jälkeisinä vuosina, jolloin on saatu selville, että aikaisempina vuosisatoina on Hintikka-nimisiä asustanut Hirvensalmella, Pälkäneellä ja mm. myös Kokemäen seudulla. Tästä sukumme tutkija, Joensuussa asunut Karjalaisen päätoimittaja Antti L. Hintikka kirjoitti 1961:

”Hintikka-sukunimen arvoitus on vuosisatoja askarruttanut varsinkin Rautalammin Hintikoita. Professori Jalmari Jaakkola on todennut, että ”Hintikka ilmeisesti on vain saksalainen muoto Henrik-nimestä. Näin ollen ovat Kokemäen Hintikkala, keskiajan Hintsikka ja Rautalammin Hintikka voineet syntyä täysin riippumatta toisistaan. Kysymyksessä on siis vain saksalainen ristimänimen soluuntuminen Suomeen.”

Antti L. jatkaa: ”Mutta Hintikka-nimen alkuperään on tullut uusia piirteitä sitä tutkittaessa. Kokemäellä on yhäkin kokonainen kylä, jonka nimenä on Hintikkala sekä saari, jonka nimi on Hintikkalan saari. Hintikoita ei Kokemäen pitäjässä enää ole, eikä Hintsikkalan talosta tiedetä mitään, joten edellä mainitut nimet viittaavat aikaan, joka on jo kaukana takanapäin.

- Varsin merkillinen todiste Hintikka-nimen vanhuudesta on vuoden 1340 tienoilla Sääksmäen kirkkoherrana toiminut rovasti Henricus, joka käytti nimeä Hintikka. Hän oli sama mies, joka sittemmin toimi piispa Hemmingin aikana Turun tuomirovastina nimellä Henricus Hartmaninpoika ja valittiin Turun piispaksi ottaen nimekseen Henricus II Hartmanni (1366-1367).”

”Varsin näkyvä poliittinenkin hahmo sydänkeskijalla oli asemies Jöns Hintsikanpoika (Hinzecason), joka osallistui vuoden 1386 laamannivaaliin Turun maakäräjillä. Hän oli kuninkaantuomioon valtuutettu, toimi Bo Joninpoika Gripin palveluksessa ja eli vielä vuonna 1398. Hän oli Turun maakäräjillä yhdessä rälssimiesten Hartikka Fleghin, Jöns Autinpoika Garpin, Olavi Tavastin ja Arvid Ragvaldinpojan kanssa allekirjoittamassa kirjelmää kuninkaalle, joten hän ilmeisesti kuului Suomessa silloin orastavaan korkeimpaan aateliin, joka esiintyi ase- ja rälssimiesnimisenä.”

Myöhemmin ovat sukumme tutkijat tulleet siihen tulokseen, että ensimmäinen dokumentoitu sukumme jäsen Matti Hintikka on tullut Pälkäneeltä Sydänmaahintikan tilalle nykyisen Konneveden keskustan alueelle 1500-luvulla. Talo sijaitsee edelleen lähes

samalla paikalla Sirkkamäen tienhaarassa ja kantaa nimeä Hintikka. Taloa hallitsee nykyisin Jaana ja Eero Harlin. 1500-luvulta lähtien onkin selvitetty Hintikka-suvun varhaisimmat vaiheet yhtäjatkaisesti aina 1900-luvulle saakka. Tutkimustyö jatkuu ja sukuseuran tarkoituksena on tällä hetkellä pureutua 1900-luvun Hintikoiden vaiheisiin.

Hintikka-suku r.y. perustettiin vuonna 1985

Runsaat pari vuosikymmentä sitten muutamat Hintikka-sukulaisemme, erityisesti Alli Hintikka, Anni Haapamäki ja Helvi Ritvanen, kaikki myöhemmin seuramme kunniajäseniä, olivat aloittaneet sukututkimuksen selvittääkseen Hintikoiden suvun vaiheita ja eri sukuhaaroihin kuuluvia sukulaisiamme. Asiat kiteytyivät 1980-luvun alkupuolella, kun eräät muutkin Hintikat ryhtyivät hankkeeseen perustaa Hintikoiden oma sukuseura. Kerätty sukutieto ja lisäksi ammattisukututkijan laatima selvitys Hintikoiden tulosta Sydänmaahintikan tilalle silloiseen Rautalammin pitäjään antoivat hyvän lähtökohdan jatkotoimille.

Niin kuin vuonna 2002 ilmestyneestä sukukirjastamme, Suur-Rautalammin Hintikat, selviää kokoon-

tuivat muutamat Hintikat Helsingissä pohtimaan sukuseuran perustamista. Keväällä 1985 pidetyssä kokouksessa, jossa oli mukana edustajia ainakin Pakarilan, Uuralahden, Rauhalahden ja Matoniemen sukuhaaroista, päätettiin, että sukuseuran perustava kokous kutsutaan koolle Rautalammille elokuun 3 päivänä 1985. Sukuseura perustettiin ja Hintikka-suvun ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Pentti Hintikka Helsingistä. Hän oli ollut aktiivisesti mukana seuran perustamisen valmistelussa.

Hintikka-suku aloitti heti alusta alkaen ripeästi toiminnan. Sukujuhlia ja sukukokouksia on vietetty säännöllisesti joka toinen vuosi. Parin vuoden kuluttua perustamisesta 1987 lähetettiin jäsenistölle ensimmäinen oma tiedotuslehti. Siitä lukien lehti on ilmestynyt säännöllisesti tuoden jäsenistölle tietoja seuran toiminnasta ja Hintikka-suvun asioista. Sukukokouksessa 1988 puheenjohtajaksi valittiin nykyisin jo seuramme todellinen veteraani ja kunniapuheenjohtajamme Eino Hintikka Jyväskylän maalaiskunnasta. Lisäksi on syytä muistaa, että rahastonhoitajamme Pekka Hintikka Rautalammilta, hänkin kunniajäsenemme, on ollut sukuneuvoston jäsen koko 20 vuoden ajan.

Sukujuhlien ja tiedotuslehden ohella kolmas seuramme toimintaa kannattanut asia on ollut sukututkimustyö aina alkuvuosista lukien. Ammattisukututkijoiden Seppo Sampion ja Terhi Nallinmaa-Luodon tekemän perusselvityksen jälkeen seuramme omat tutkijat kuten jo edellä mainitut kunniajäsenet sekä heidän jälkeensä erityisesti sukukirjan toimittamisessa puurtaneet Juhani Hintikka, Veikko Hintikka, Ossi Hintikka, Heikki Hintikka ja Jaakko Hintikka, tekivät suurtyön, jonka tuloksena meillä on nyt käytössämme hyvä perusteos eri sukuhaaroihin kuuluvista Hintikoista.

Suolahdessa asuva sukumme aktiivijäsen Ossi Hintikka suunnitteli 1990-luvun alussa seurallemme oman vaakunan. Lisäksi suvulla on tunnuskinaan Ossi Hintikan suunnittelemat pöytäviiri ja isännänviiri.

Hintikka-suvun 20-vuotisjuhla Konnevedellä 2005

Hintikka-suku vietti 20-vuotisjuhlaansa Konnevedellä 31.7.2005. Juhlapaikaksi valittiin Konnevesi, koska

Kunniapuheenjohtaja Eino Hintikka pitää muistokiven paljastuspuheen apunaan Kunniajäsenet Helvi Ritvanen Jyväskylästä ja Pekka Hintikka Rautalammilta

Muistokiven pystytys 17.7.2005.

sukumme kantaisä oli asettunut asumaan alunperin juuri Sydänmaahintikan tilalle, joka sijaitsee nykyisen Konneveden kirkonkylän alueella. Tila on nykyiseltä nimeltäänkin Hintikka, mutta se ei ole enää ollut 200 vuoteen Hintikoiden omistuksessa.

Juhlapäivän vietto aloitettiin juhla jumalanpalveluksella Konneveden kirkossa. Hartaiden kirkonmenojen aikana suvun jäsenet pyysivät yksin ja yhdessä Niilo Hintikan johdatuksella siunausta työnsä Hintikka-suvun piirissä. Kirkonmenoissa avustivat Matti Hintikka ja Pasi Hintikka.

Kirkosta juhlaväki siirtyi Konneveden keskustaan, missä meillä oli ilo nähdä jo parin vuoden ajan suunnitteilla ollut muistokivi. Kunniapuheen-

johtajamme Eino Hintikka piti muistokiven paljastuspuheen, jossa hän kertoi Hintikoiden vaiheista ja kiven merkityksestä sukumme jäsenille. Me Hintikat olemme kiitollisia, että Hintikka-talon nykyinen isäntäväki suhtautui myönteisesti hankkeeseemme ja saimme suvun entisiltä Sydänmaahintikan mailta tarkoitukseen sopivan kiven. Hintikka-suku kiitti Jaana ja Eero Harlinia samoin kuin Konneveden kuntaa, joka osoitti paikan sukumme muistomerille, johon kiinnitettiin muistolaattaan kirjoitetun tekstin luki meille kunniajäsenemme Pekka Hintikka. Kiviasian kimpussa olivat ahkeroineet sukumme jäsenistä erityisesti Paavo Hintikka, Eino Hintikka, Jaakko Hintikka ja Tapio Hintikka.

Juhlaväkeä muistokivellä

Juhlapäivän vietto jatkui Konnevesi-salissa, missä heti ruokailun jälkeen alkoi 20-vuotisjuhla. Hintikka-suvun puheenjohtajan Kalevi Oksasen avaussanojen ja tervetuloivotusten jälkeen saimme kuulla Konneveden kunnanhallituksen puheenjohtajan Pekka Pynnösen ja Konneveden Kotiseutuyhdistyksen puheenjohtajan Reijo Rantasen tervehdykset juhlivalle yhdistykselle.

Kunniapuheenjohtaja Eino Hintikka oli kerännyt kattavan historiikin sukuseuramme 20-vuotistaipaleelta. Eino Hintikka muisteli lukuisia ympäri Keski-Suomea pidettyjä sukukokouksia. Hän kertoi meille sukuneuvoston jäsenet ja tärkeimmät kokouksien sekä niiden yhteydessä pidettyjen sukujuhlien asiat ja ohjelmat. Kuulijat saivat jälleen kerran muistiinsa juhlapäivien kohokohdat.

Olimme saaneet juhlapuhujaksemme Jyväskylän yliopiston tutkijan Kustaa Vilkun, joka erittäin mielenkiintoisella tavalla kertoi meille Konneveden asutuksen historiasta. Vaikka sukumme jäsenet ovatkin nykyisin sitä mieltä, että Matti Hintikka tuli Rautalamille Pälkäneen pitäjältä, Kustaa Vilku heitti ajatuksen siitä, että olisiko Matti voinut lähteä aikanaan Keski-Suomeen Ko-kemäen pitäjältä.

Hintikka-suku järjesti juhluvuoden kunniaksi myös kirjoituskilpailun. Kilpailu tuotti mukavan lisän Hintikoiden historiaan, joten meillä oli iloinen mieli, kun palkitsimme juhlassa ansioituneet kirjoittajat. Yleisessä sarjassa 1. palkinnon sai Toini Turpeinen, 2. palkinnon Kaisu Hintikka ja Martti Hintikka, 3. palkinnon Kaarlo Tos-

savainen. Nuorten sarjassa jaettiin kaksi ensi palkintoa, toinen Olli-Antti Hintikalle ja toinen Pauli Hintikalle. Lisäksi Kaisu Hintikka ja Martti Hintikka saivat myös kirjapalkinnon.

Asiাপitoisten esitelmien lomassa saimme nauttia myös Suolahden kansanpelimannien musiikkiesityksistä. Kuulimme jälleen mielihyvää tuntien myös oman sukumme piiris-

sä vaikuttaneen tunnetun kansanpelimannin Matti Hintikan sävellyksiä. Hiljennyimme myös kuuntelemaan runonlausuntaa, jota meille esittivät herkästi Leena Hänninen ja Meri-Tuulia Taipale.

Päätössanoissaan puheenjohtaja Kalevi Oksanen kiitti edellä mainittuja juhlapäivän esiintyjiä sekä lisäksi ohjelman suunnittelijoita ja toteuttajia. Merkkivuoden juhlaohjelman suunnitteli ja toteutti toimikunta, johon kuuluivat puheenjohtajana Anna-Maija Hintikka sekä jäseninä Marjo Taipale, Eino, Jaakko, Heikki ja Pekka Hintikka. Juhlapäivän ruokailu toteutettiin Pirkko Hintikan suunnitelmien mukaisesti. Esillä olevan valokuvanäyttelyn päävastuu lankesi alunperin Veikko Hintikalle, mutta hänen loukkaantumisensa siirsi toteutuksen lopulta Jaakko, Pirkko ja Tapio Hintikan harteille.

Sukuseuratoiminnassa kohtaamme joka vuosi uusia asioita. Yksi tavoite on sukutietojen kerääminen. Itse jään jonkin aika sitten muistelemaan, miten oma isoisäni Alfred Hintikka, sahapäällismiehen poika, jonka isoisän

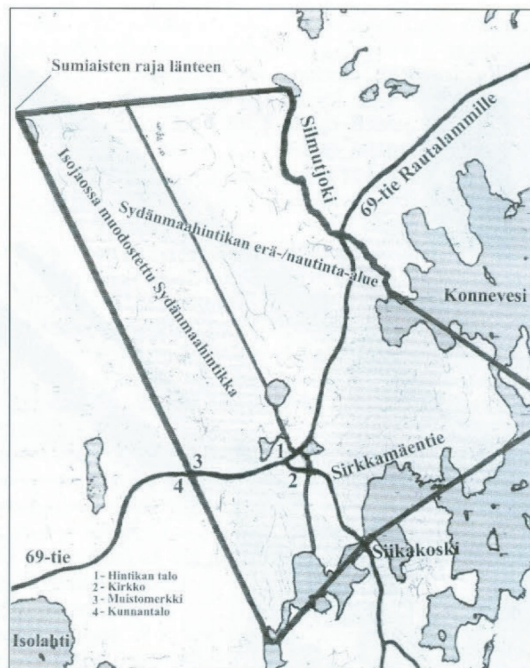

Juhliemme vanhin osallistuja Ville Hintikka Konnevedeltä 99 vuotta ja nuorin Juho Lehti Tampereelta ½ vuotta.

isä oli ollut isäntänä Sydänmaahintikassa 1700-luvun lopulla, lähti itsekin sahatöihin 1800-luvun loppupuolella. Isoisäni Alfred syntyi Rautalammil- la 1867, missä hänen isänsä Juho oli Kerkonkosken sahalla sahapäällys- miehenä. Alfred muutti pikkupoikana perheen mukana Karttulaan Syvän- niemen sahalle 1870-luvun alkupuolella. Sieltä hän tuli veljensä kanssa aikamiehenä takaisin Rautalammil- le, avioitui 1896 ja muutti 1900-luvun alussa perheineen Konginkankaalle Pyyrinlahden sahalle. Runsaan kym- menen vuoden kuluttua 1916-1917 tuli eteen lyhyt pistäytyminen Sys- mään Nuoramoisten sahalle, minkä jälkeen sahatyöt jatkuivat Jyväskyläs- sä Kuokkalan sahalla. Tämä viiden sahapaikkakunnan kierros kesti yli 50 vuotta aina 1920-luvun alkupuolel- le saakka, mutta Alfredin uudet työt sahatöiden jälkeen jatkuivat Keski- Suomen metsätyömailla aina 1940- luvulle saakka. Mielenkiintoinen tie- to sukukirjassamme on, että isoisäni Alfredin isä Juho perheineen muutti Karttulaan Lintula- eli Hintikka- ta- loon, jossa oli ollut isäntänä 1700- ja 1800-lukujen vaihteessa Tuomas Hin- tikka. Tämän Tuomaksen sukujuuria ei ole vielä selvitetty. Myöhemmin tämä Hintikka-tila siirtyi Tuomaksen pojantytarelle Eva Kaisalle ja tämän miehelle Krister Karttuselle. Tutkitta- vaa siis riittää.

Konnevedellä pidetyssä juhlassa me Hintikat katsoimme monen ohjel- manumeron muodossa menneeseen. Arjen tullessa suuntaamme katseem- me myös tulevaan. Sukuseurallemme on edessään monta haastetta: Niistä vaativin on uuden sukukirjan aineis- ton keruu. Juhlassa palkitut hienot ja mielenkiintoiset kirjoitukset ovat oivia esi-merkkejä tarinoista, joita tarvitsemme sukukirjaa varten, sillä kirjassa on tarkoitus kertoa Hintik- ka-sukuun kuuluvien sukulaistemme henkilötietojen ohella Hintikoiden ta- rinaa, ihmisten elämää ja kohtaloita, erityisesti 1900-luvulla. Siinä meil- lä riittää yhteistä puurtamista pikäsi ajaksi. Muistokivi Konneveden kes- kustassa tulee olemaan Hintikka-su- vun yksi kiintopiste toivottavasti lu- kuisten sukupolvien ajan sukumme historiaa tutkiville ja siitä muuten kiinnostuville. Hintikat, kun käyte Konnevedellä, käykää oman sukunne muistomerkillä.

Kalevi Oksanen
Hintikka-suku ry:n puheenjohtaja

Sydänmaahintikan noin 3500 hehtaarin suuruinen eräalue ulottui nykyisen Konneveden kirkkorylän keskustasta Kivisalmeen. Keskuspuistoon Raivaaja-muistomerkkin viereen viime kesänä pystytetty muistokivi on on Konneveden kahdeksas julkinen muistomerkki. Aiemmat seitsemän monumenttia on esitelty vuoden 2002 Konneveden Joulussa, jossa on professori Janne Vilkkunan artikkeli "Koskikara – Konneveden seitsemäs muistomerkki".

Julistus

Sydänmaa-Hintikoiden muistokivelle 31.7.2005

Hintikka-suvun sukuneuvosto tervehtii teitä arvoisat sukulaiset. Ensimmäinen tiedossamme oleva esi-isämme Matti Hintikka tuli tänne Suur-Rautalammil- le yli neljä vuosisataa sitten ja hänen jälkeläisensä ovat siitä lähtien rakentaneet ja asuttaneet Suomea alkaen täältä Savon sydänmailta.

Rakkaat sukulaiset, ilmoitamme teille, että sukkokokouksessa antamamme valtuutuk- sen nojalla, olemme etsineet nykyisestä Konneveden pitäjästä entisen Sydänmaa- hintikan tilan mailta, tilan nykyisten omistajien suosiollisella myötävaikutuksella, muistokiven. Tämä kivi on ollut olemassa jo silloin, kun esi-isämme Matti Hintikka asettui tänne Sydänmaahintikan eräsijalle.

Ilmoitsemme mahdollisuudesta pystyttää Hintikoiden muistokiven merkiksi tuleville sukupolville paikasta, josta yhteinen esi-isämme on aloittanut uurastuksen parem- man huomisen puolesta. Hintikka-suvun muistokiveen on kiinnitetty laatta, josta jokainen tällä paikalla vieraileva sukulainen voi ylpeänä lukea seuraavat sanat:

"Tänne sukunsa eräsijoille

Suur-Rautalammin Hintikka-suvun kantaisä

MATTI HINTIKKA

asettui Pälkäneeltä noin 1525 Sydänmaahintikan tilaa viljelemään

Muistokiven pystytti 2005

Hintikka-suku ry"

Kiitämme Konneveden kuntaa, että muistokivi on saanut arvoisensa paikan alkupe- räiseltä Sydänmaahintikan maalta.

Kaikkivaltias, joka on johdattanut esivanhempiamme, siunatkoon teitä suvun jä- senet ja antakoon sijan jokaiselle, joka hänen johdatukseensa uskoo.

Hintikka-suku ry:n sukuneuvosto

SUKUSEURAN TIEDOTUSLEHDET

- Toimitettu sukulehtiä ensimmäisistä kokouksista lähtien lähtien
- Vuoteen 2022 mennessä 49 numeroa
- Viimeisimmät numerot 2020, 2021, 2022

Hintikka-Suku Ry

ISSN 2343-0788